

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 21.03.2005. ГОДИНЕ

Са почетком у 9,30 сати

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Даниловић, Лозналијевић – Даниловић, Томић, Баровић, Тодоровић, те Наташа Кандић, браниоци оптужених, адвокати Заклан, Продановић, Вукотић, Перески, Станић, Штрбац, Дозет, Бељански, Бојков и Апро.

Одсутни су браниоци, адвокати Јеврић.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, уз Ваше допуштење, ја ћу га мењати, ево га управо.

Приступи колега адвокат Јеврић. Одсутни су браниоци, адвокати Перковић, такође приступи бранилац, адвокат Петрушић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са Перковићем? Господине Вујановићу, госпођа Калаба, да ли сте сагласни да Вас до доласка Вашег браниоца, брани адвокат Заклан? Сагласан Вујановић, госпођа Калаба, такође.

Оптужени су сагласни.

Надаље, одсутни су браниоци, адвокати Калањ Ђорђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, колега Калањ. Он је присутан.

Одсутан је Ђорђе Мамула, Станојловић Бојан, Јелушић Рајко.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: : Ја ћу га замењивати до његовог доласка, мислим да ће доћи за пола сата или сат времена, Ђорђе Калањ, адвокат.

Одсутан је бранилац, адвокат Ђурђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Златар, господине Ђанковићу, сагласни сте?

Оптужени су сагласни да их до доласка њиховог браниоца, адвоката Јелушића, брани бранилац, адвокат Калањ.

Надаље, одсутни су и браниоци Илија Радуловић и Слободан Сташевић.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Замењује их Ђорђе Калањ током целог данашњег претреса главног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша?

Оптужени Мугоша је сагласан да га до доласка бранилаца, на данашњем претресу брани адвокат Калањ Ђорђе. Одсутан је бранилац, адвокат Левајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви оптужени ту? Питам судску стражу? Да. Да ли су сведоци које смо за данас позвали Прељић, Петернек? Ту су. Позовите их молим вас.

Присутни су и сведоци Прељић и Петернек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Прељић? Господин Петернек?

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петернек? Замолићемо Вас да сачекате у ходнику суда, да прво саслушамо сведока Прељића. Господине Прељићу, раскомотите се, скините ту јакну и приступите за овај пулт, као место за сведока. Прељић Бранислав или Бранко?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Бранислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранислав?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А звали су ме Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А надимак Вам је Бранко?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: 16. фебруара 1951. године у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београду? Шта сте по занимању?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Новинар у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новинар, сада у пензији? Добро. Господине Прељићу, претпостављам да Ви не познајете овде наше окривљене, претпостављам да не знате те људе? У сваком случају, молим?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, само препознајем једнога адвоката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Да ли сте чули та имена?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Која имена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљених? Из средстава информисања?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја бих Вас само молио господине судија, да ми објасните, ја сам, уствари, тек сада, уствари, сазнао због чега сам и позван. Не знам ни ко ме је предложио за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо после расправити.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: И видео сам у позиву да пише неки господин Мирољуб Вујовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуб Вујовић и остали.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуб Вујовић и остали.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: То име ми није познато и ја сам у оном писму први пут када је требало да приступим суду у фебруару месецу, када је жена доживела тежак инфаркт, нисам могао да дођем и написао сам да ми то име није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Има ту још имена неких овде их је у судници укупно шеснаест људи. Да ли сте, евентуално, чули та имена, прочитали негде из средстава информисања?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не знам на која имена конкретно мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљених, везано за случај Овчара, ако пратите штампу задњих годину и нешто дана?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Имена ми нису заиста позната.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ако желите, могу само да Вам кажем, како сам се ја уопште тамо нашао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. О томе ћемо касније.

Несродан, упозорен, опоменут, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Прељићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За давање лажног исказ се кривично одговара. Нисте у обавези да одговарате на питања, чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Ја ћу Вас замолити да наглас прочитате текст заклетве за сведока, који се налази ту, претпостављам, пред Вама. Само гласно.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Прељићу, зашто сте Ви овде? Зато што имамо нека сазнања, да сте Ви у време овог догађаја о коме ми овде расправљамо, а то је завршетак ратних операција у Вуковару, управи ти дани, 18, 19, 20, 21. новембар, значи, отприлике, то неко време, да сте Ви, уствари, те јесени били у Вуковару у својству извештача, новинара?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Јел могу да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја тада нисам био у својству извештача, новинара. Оно малопре што сам хтео да кажем, а то је да је колега Јован Дуловић био извештач, новинар и он је имао дозволе за одлазак у Вуковар, на ратиште и тако даље и радио је. Он је одлазио тамо раније често и онда је ушао у редакцију и питао: «ко има возачку дозволу, треба хитно да се иде у Вуковар, сада су завршне операције, ослобођен је Вуковар». И ја сам рекао: «ја имам возачку дозволу», каже: «хоћеш да ме возиш у Вуковар»? «Хоћу». Узели смо рент-а-кар, тако да сам ја био у својству тада возача. Међутим, ипак после једно три дана, не знам колико смо укупно дана боравили, ипак сам ја тада узео изјаве оних људи који су били по подрумима и чини ми се у комбинату «Борово», да ли се тако зове, и направио један текстић у «Експресу», с тим што у «Експресу», наравно, никада није могла бити објављена истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Господине Прељићу, били сте, дакле, у «Политици експрес» и Ви и господин Дуловић?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Политика експрес»?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Јесте, обојица смо били новинари «Политике експрес».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте отишли у Вуковар вас двојица?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Морате, господине судија, само да ме подсетите, сада сте поменули, отприлике, то је био онај завршио део, завршне операције у Вуковару, био је новембар, или који месец?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новембар?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Били смо једно четири, пет дана, то бих морао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Укупно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте крај тих операција у Вуковару, дочекали у самом Вуковару или сте били у Београду, па сте, потом отишли тамо?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Из Београда смо отишли тамо, ако желите могу да Вам опишем ситуацију, шта смо видели, односно шта сам ја видео тамо у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Конкретно, пошто је Јоца Дуловић познавао људе и ову породицу, не знам презиме како се презива, где смо преспавали, знате, наравно видели смо свуда ону војску, добровољце и они су познавали Јоцу Дуловића, јер је он долазио раније тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Током те јесени?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: И онда ишли смо тамо до болнице, тамо је био како се зове, господин Шљиванчанин и разговарао је са оним Французом, знате онај што је био на Косову једно време, после задужен за Косово, Француз, а колега Зоран Пироћанац, чини ми се, је био преводилац. И господин Шљиванчанин није дозвољавао њему да он уђе у болницу или шта ја зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на тај дан, на тај догађај о коме сада говорите, када сте дошли у Вуковар?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не могу да се сетим датума, судија, морао бих, евентуално да погледам, ако бих прочитао новинарске бележнице из тог периода, али то стоји негде записано, вероватно у оном «службени пут», у налогу за службени пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А колега Дуловић то све има записано, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још са Вама био смештен у тој кући где сте спавали са Дуловићем?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ту где смо колега Дуловић и ја били, ја мислим да смо само нас двојица спавали, ту у тој кући, код једне fine госпође наше, не знам презиме, нажалост, вероватно Јоца има то записано, а ту су долазили и војници и добровољци и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Томислава Петернека?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тада познавали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да. И он је био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је тада био тамо?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он био смештен у тој кући где и Ви или?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Мислим, не, мислим да није. Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте Ви били возач, како сте отишли до болнице?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: До болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте Ви били возач?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Аутомобилом, да. «Опел вектра» и само да Вам кажем један детаљ. Када смо дошли тамо, прво што су неки тамо, како да Вам кажем, неки су носили униформе са шајкачом, неки са шубарама и тако даље и прво што ми је скренута пажња, хтели су два точка да ми украду. Тако да сам све време бринуо о аутомобилу, радили се о аутомобилу «Опел вектра», рент-а-кар, изнајмљен у улици Максима Горког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тим аутомобилом отишли до болнице?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био са Вама ко у пратњи?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војске, од тих људи?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Били су неки момци ту, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас одведе, да Вам покаже где је то, да Вас проведе кроз улице у том смислу?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Дуловић је знао, он је раније ту долазио и пролазио. Сада не знам баш да ли је он показивао пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Али смо дошли ту до болнице и кажем, видео сам и ове људе који су излазили из болнице, неки су смештени у неке аутобусе, чини ми се, била су чак и кола Хитне помоћи. Покушавам сада, господине судија, да се присетим, знате шта, то је било 1991. године. Много тога се издогађало после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај дан? Колико сте се задржали ту код болнице?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ту код болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па не могу да Вам кажем, колико је било временски, али не знам да ли је баш тог дана или сутрадан, стигла из Београда информација, наводно, да је код неке школе, да су пронађене кесе са лешевима, бебе, беба, што су официри из војске, да ли се то тада звала Војска Југославије, је ли тако, да су полудели када су чули ту информацију, јер је то била чиста измишљотина. Новинари су ишли тамо, до те школе, ишли смо тамо, наравно, од тога није било ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате још рећи о Вашим активностима из тих дана? Колико сте ту остали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, ево, могу само да Вам кажем, колега Дуловић је све време бележио, знате, он је, значи, извештавао и он је узимао изјаве од људи и од ових добровољаца и од војске, чини ми се, и мислим да је све то савесно радио у смислу да је, е сад, његов проблем је био што у редакцији, наравно, није могла да објављује све детаље, у «Експресу» није могао да објављује све детаље, јер, знате какав је «Експрес» био тада лист. Ја сам лично доживео, имао великих проблема да објављујем истину у том листу, који је, нажалост, доживео данас судбину да је угашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, господине Прељевићу, о чему ми овде судимо већ годину дана?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, помиње се Овчара. Једино што за тај догађај, кажем, сада сте ме, оног дана сам сазнао због чега сам дошао, везано за Овчару, само знам, једно јутро, претходног дана један ваљда од добровољаца нас је одвео до улице, ако добро памтим, Иво Лола - Рибар, чини ми се број 66, ако се сећате оних снимака, оних лешева у дворишту, да нам покаже те лешеве. Па је била прича да су то све српски лешеве, знате? Међутим, у разговору после код болнице, са хирургом који је српске националности, заборавио сам му презиме, рекао нам је, мислим да је био и Јоца присутан, рекао нам је да то није тачно, него да су то повређени и убијени током ратних дејстава, тамо на подручју Вуковара, знате. А једно јутро, само, кажем, и после тог догађаја, а то се налази двориште близу лучке капетаније, ЈРБ-а, мислим да је тамо негде и ЈРБ имао је своје просторије. Наравно, све је то било полуразрушено, ето сада покушавам онако да се брзо сетим неких догађаја. А што се тиче Овчаре, само знам једно јутро да је Јоца устао рано и да је отишао и обавио разговор са појединим војницима. Е сада да Вам кажем, не могу да их разликујем, да ли су били добровољци, или ови војници, мада су ови били нешто мало уреднији, војници Војске Југославије и знам да ми је рекао само: «страшно се догодило нешто на некој Овчари». Ја појма немам, искрено да Вам кажем, први пут сам тада био у Вуковару у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава у односу на тај догађај пред болницом, Шљиванчанин пред болницом са тим Французом?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, ја мислим да је то било можда после два дана, само сам чуо да се страшно догодило, кажем, ја сам добио неки стомачни грип и имао сам страшних проблема и морао сам да седим, да стално идем у кућу код ове жене, да пијем чајеве, јер ми није било добро, а Јоца је све време ишао и узимао изјаве тог дана и само знам да је у једном тренутку чак и заплакао, Јоца када је чуо шта се то догодило. Само је рекао: «страшно се нешто догодило».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве друге детаље Вам није причао?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, знате шта, после оног што се писало по новинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тада он Вама?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, могуће, могуће, сада не могу да се сетим. Не могу, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви о том догађају чули шта од кога другог?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, оно из штампе, да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев тада од Дуловића?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Тада сам први пут чуо од њега и ту су људи који су се мували код ове жене у кући, кажу: «јао, било је свашта на Овчари». Шта је Овчара, не знам, да ли је то нека земљорадничка задруга или шта ли је, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, кажете који су се мували код те жене?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Јао, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не именом и презименом, наравно, него, да ли су добровољци, да ли су војници, ако можете разликовати у том неком смислу, да ли су цивили?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жене? Мушкарци?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, онако, средовечни људи, обучени у униформи, али мислим да нису били из Војске Југославије. И само се сећам, ево сада сам се сетио још једног догађаја, Јоца Дуловић, када се један хвалио, али не поводом Овчаре, него ранији догађај, да је он средио неког усташу, ово-оно и каже нашао је дрогу код њега. И

Јоца онако крупан, гледа га овако и каже: «какву дрогу си нашао?» па каже: «ено усташе се дрогирају», ово-оно, и ја сам му отео дрогу и Јоца је изнео овако кесицу и исцепа и каже: «будало једна, то ти је со најобичнија», пише: «salz», а овај је био убеђен да је нашао дрогу. Ето то је један од детаља. А што се тиче, кажем, после Овчаре, оно све што сам после прочитао у штампи, ево и данас у «Блицу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су ти људи причали о Овчари? Кажете, Дуловић је причао, а ти други што су били ту, шта су они причали о Овчари?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, није ту било нешто много разговора, неких детаља, колико се ја сећам, јер, кажем, тада ми је било лоше и водио сам рачуна о оном аутомобилу да ми ови добровољци не украду две гуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Дуловић прошле године, када смо га саслушавали, 1. октобра прошле године, тврди да сте Ви са њим били у друштву, када је њему то неко причао? Њему и Вама, практично, па је Вама?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Знате како, ако сам се ја налазио можда на једно два метра удаљености, док је он радио свој посао. Знате како ми новинари радимо, узимао изјаве, њему су људи причали, ја заиста нисам могао да чујем, наравно, све детаље, само Јоца што ми је причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он говори о два догађаја, да му је причано, па не помиње Вас да сте присуствовали томе, присуствовали том првом, него везано за овај други, поподневни сати, каже да су у питању, није у питању кућа где сте Ви спавали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Него?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него нека друга с преке стране, отприлике у истој улици с преке стране?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Аха, аха, аха, да, да, била је једна кућа, ту су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се скупљали, где је био и Радићев штаб и тако?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Како, чији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радићев, капетана Радића?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је наводно био штаб у тој кући, па је ова прича коју нам је он причао?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, сада сте ме подсетили, да, био је ту неки штаб, али ту су се мешали војници и добровољци, знате и ту је било свакаквих прича, онако људи причају сва искуства са ратишта, али заиста сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него баш везано за Овчару? Сада он прича да је то слушао заједно са Вама у тој кући, с преке стране у тој кући која је служила као штаб и тако?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Заиста не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, говори о некој Драгици из Новог Сада, некој добровољки која је то причала са пуно детаља, шта се дешавало синоћ у току вечери на Овчари?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не могу да се сетим. Пазите, колико се сећам, знам да је Јоца разговарао са једном женом која је била обучена у униформу, то знам, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже овако: за столом сте Ви били, она је седела поред њега, а Ви сте били с преке стране стола? И када је она то причала, да је Вама у једном моменту позлило од те приче и тих детаља и да сте напустили ту просторију?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Мени је више позлило када сам видео оне лешеве у Лоле Рибара, тамо у том дворишту, знате. Претпостављам да је то, међутим, било је и неко гадно време, оно, хладњикаво, нисам баш био нешто нарочито обучен, знате и знам да сам морао да пијем чајеве и да будем у оној кући поред шпорета неког топлог, тако да је Јоца често одлазио сам, знате. Нисам био у његовом друштву, а то можда је и

било, не могу да се сетим, не могу, не могу, заиста. Знам да је била жена једна у униформи и да је он обавио интервју са њом, то знам, јер сам видео да је са њом разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о чему и који детаљи везано за то? То не знате?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Можда је он после препричавао то мени, да ли је било таквих неких детаља, што би сада било интересантно за суд, заиста не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев тога да се то десило на Овчари, од Јована Дуловића, Ви кажете да ни од кога то друго нисте чули, већ касније из штампе?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Касније из штампе, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаквих других сазнања немате везано за то?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не, већ само после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, господин Дуловић нам је ту, није нам показао, то је, ипак, његово, али је приликом сведочења овде користио те своје неке бележнице? Да ли сте Ви имали какве своје бележнице из тог времена, да ли је то сачувано?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Кажем Вам, ја сам само на крају, оно када смо били код комбината «Борово», када су људи излазили из комбината, у колони и ту су биле жене и деца, поред ограде једне, ево покушавам да се присетим, војска је узимала податке од људи који су излазили из тих подрума тамо у околини комбината, јел, знам да је био неки сто, писаћа машина и сећам се једног детаља, да је један од пуковника, ако се сећам добро, презимена пуковника, имао је исто презиме као онај неуспешни министар у Влади, Кошуткић, тако беше се зове овај, пуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, кажите?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да, е, био је један који је строго забранио свим добровољцима да приђу огради и све време војска је то организовала, водила смештај тих цивила у аутобусима и знам само да сам једној девојцици и једном дечаку, који су били под стресом, помогао њима и мајци њиховој, да их убацимо у аутобус и знам да су ми кренуле сузе тада, што се, иначе, ретко дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, тај догађај у односу на ово када Вам је Дуловић причао, да се нешто страшно десило?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Знате шта, ја не могу да повежем дане, када се све то догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете то да повежете?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Пазите, то што Ви помињете о Овчари, то се сигурно догодило иза овога што је било претходно око комбината «Борово». Значи, прво војска је све организовала, спречавала добровољце да ту присуствују, чак је и нашег фоторепортера Жикицу Јовановића, баш тај пуковник, како сам рекао, Кошуткић или потпуковник, не знам стварно чинове, избацио га је из тог дворишта, управо због тога што је имао шлем и носио ознаке, оно четири С и шта ја знам, велики Србин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не рекосте нам, господине Прељићу, да ли Ви имате какву бележницу?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Од белешки, једино оно што се сећам, то је да сам узимао изјаве само од можда неколицине тих људи, који су били или у том комбинату «Борово» или овде унутар Вуковара, не знам заиста улицу, први пут сам био, значи то су класичне оне изјаве људи који су живели у подрумима. То су биле тужне приче, знам да сам узимао тачно име и презиме, то сам објавио у «Експресу». Наравно, то је скраћено, јер је тадашњи главни уредник Јовановић све то филтрирао, значи, истина никада није могла да буде објављена у «Експресу». Права истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате још нешто да кажете?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ево то је, што сам могао господине судија, да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро разумео, Ви сте укупно били тамо неких четири-пет дана, све у свему?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Тако, отприлике. Четири-пет дана. Али, кажем, Јоца Дуловић сигурно има податке од када до када и кажем, ја сам само тада ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочио сам Вам, он нам је рекао за Вас, управо, да сте Ви присуствовали том казивању те жене, о томе шта се дешавало?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја се сећам само, чињеница да сам био у близини, знате, али да ли је, нисам чуо детаље, знате, само знам да су тог дана, сада да ли је било јутро или поподне, да је речено, да се нешто страшно догодило и да су официри војске били огорчени због тога што се то догодило. Тако отприлике је био коментар војске. Да је војска била огорчена што се то догодило, не знам сада разлог, јер кажем, нити сам био сведок, нити знам где је Овчара, нити сам видео да је неко нешто урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Када сте чули да се то нешто страшно догодило, да ли су коментарисали, шта се то догодило и ко је то урадио?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, знате шта, кажем Вам оно малопре, да су ту стално пролазили војници, добровољци и да су нешто мало то препричавали, да се то страшно догодило, да су неки људи страдали, али, заиста, како, на који начин, што вероватно Вас интересује, због доказа и због свега, заиста ми није познато.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А, да ли су причали, који су то људи страдали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, знате како, углавном се причало да су страдали, чини ми се Хрвати највише.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А на који начин, да ли сте сазнали нешто?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А од стране кога? Да ли су спомињали ко је то урадио, нешто ти људи, како су страдали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Нико се тада није нешто.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Кажете да се војска, да је била реакција војске?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Војска је била страшно нешто љута.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Зато питам.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Е сада војска је викала, ови официри, виши су викали на ове ниже, нижи су опет на неког тамо, али с обзиром да су носили сви униформе, то се није знало баш ко је војник, ко добровољац, онако да направите праву разлику.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Питам Вас само у смислу, да ли се причало ко је то урадио? Војска, територијалци, да ли су то људи да се зна одакле су, да ли су дошли однекуда, да ли се то спомиње нешто у том контексту?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: То нисам успео да сазнам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ако је то нешто што се страшно догодило, ко је то урадио, у том смислу?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, то нисам могао да сазнам. Можда су они и поменули, јер то, знате како, ту је било и много хвалисања, а изнова Вам кажем, ја сам спадао у ону врсту новинара да таква нека хвалисања сам одбацивао и никада у

новицама нисам објављивао и неистине и лажи и зато сам имао великих проблема са оним, да не кажем Хаџиантићем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, разумем Вас, него пошто кажете да је то ипак био ванредан један догађај?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сада сте рекли ово је био један ванредан догађај, реакције су биле прилично, кажете, па сам мислила, да ли се коментарисало, ко је урадио, шта је то, одакле такве ствари?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Знате шта, госпођо, заиста не знам, нису помињали, да ли је то урадио неки војник, именом и презименом.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У том смислу Вас питам, да у том смислу, да ли се спомињало, ко је то?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не, заиста, кажем, имена.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не имена, него уопште, који човек, која група људи, коме су припадали, не мислим по имену и презимену да су наводили?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Знам само да су можда, овај, чини ми се да су војници, односно официри војске, увек пребацивали кривицу на добровољце, знате, а опет добровољци, то је био неки мој утисак, тако из тих прича онако, било је да је војска била неспособна приликом тих ратних дејстава тамо, да, ако сте читали после по новицама, они крену у неку акцију, онда их неко врати назад, стигне команда и тако, али, заиста, ово што ме сада конкретно питате, то заиста не знам, не могу да Вам одговорим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, једноставно, ако сте чули нешто од Дуловића, десило се нешто страшно, онда је претпоставка да га питате, а шта то? Па Вас питамо, шта сте Ви то чули, како сте Ви схватили шта се десило?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, не, пазите, сигурно да ми је Јоца после при повратку, путовали смо колима заједно из Вуковара до Београда, и да је он то помињао, само знам да су му сузе кренуле на очи, када је рекао да су страдали многи људи. Е сада, ко је то урадио, није ми рекао, знате, није ми рекао, то су урадили Жика, Пера, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумемо, разумемо.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Знам само да је рекао, страдали су људи, тако да у први мах, верујте, нисам могао да поверујем. Зашто? Зато што је бу била војска која је водила све време акцију, извлачење тих цивила из подрума, из комбината «Борово» и спаковала људе у аутобусе, то сам видео својим очима. И то је све организовано отишло. Како је могао неко ту да страда, ако је ту војска, све то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то схватили? Како су страдали, пала граната нека, испалена граната на неки подрум где су људи смештени, па људи страдали, или како сте Ви схватили да су људи страдали, разумете?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ето, само из Јоцине приче и то што су људи тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, како су страдали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да су страдали, да су неки убијени и тако, а онда ја то, искрено да кажем, њему доста сам веровато, све што је објављивао, у први мах нисам веровао да је могуће тако нешто да се догоди, с обзиром да је била војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, колико сте Ви остали у «Експресу»?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Укупно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, после тога, у «Експрес полици»?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Од 1991. до, још девет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још девет година?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А Јоца није више радио у «Експресу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Дуловић?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Он је отишао у лист «Време».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је отишао у «Време». Да ли сте икад касније што читали везано за те догађаје, а да је писао господин Дуловић?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, не знам да ли сам његове текстове прочитао, али је било, да ли је «Инсајдер» или на Б-92, али је чињеница и овај господин, како се зове овај Васиљевић из војске да је причао да је добио и он информације од Дуловића, да се на Овчари догодио, то сам гледао на ТВ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте читали Дуловићев текст у листу «Време» из 1995. године, «Крвава прича»?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Нажалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је дошао до болнице и да је Шљиванчанин разговарао са неким Французом и да је то преводио Зоран Петровић – Пироћанац. А да ли је чуо о чему је, да ли је било неке расправе, да ли је било говора о изласку војске или тако нешто, о рањеницима у болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Прељићу, нама се окрените и због процедуре и због тог микрофона, па одговорите на ово питање.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, овај, уствари, пазите, да ли је то баш било, то је било близу негде болнице, овај, тај господин, тај Француз који је био, ја мислим да је он био испред УНХЦР-а, да ли се тако зове, хајде помозите мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лекари без граница, можда?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Лекари без граница, могуће, могуће. Он је хтео да дође доле до болнице да види, међутим, господин Шљиванчанин им то није дозвољавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, разговор је вођен на ту тему?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: На ту тему и ту је била расправа и то је снимљено на телевизији и објављено је свуда, а један од главних разлога, пазите, било је колико се сећам, била је нека бомба у хотелу, како се зове, «Дунав», био је неки хотел тамо «Дунав» и тамо је нека бомба била која није експлодирала и онда, наводно, због тога била је угрожена безбедност свих оних који се крећу.

НН: Да ли је видео неки излазак из болнице пацијената, или изношење, смештај у аутобусе или санитетско возило?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да. Било је, видео сам неколицину пацијената који су били транспортовани колима Хитне помоћи и био је комби неки, чини ми се исто, беле боје и ту су их исто сместили. Онда сам ту упознао једног момка, изашао је из болнице сав срећан, ту је стајао, да ли је био Дуловић или није, или је био можда неко други од колега новинара и испричао је причу, да је захваљујући неком лекару у болници, он је локални фудбалер тамо, знате и онда је, ставили су му гипс на ногу, не знам да ли је десна или лева нога, и онда захваљујући томе, није одлазио на ратиште, знате. Ето то, то сам видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте видели неки излазак?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, излазак, излазили су, то сам видео, из болнице.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте видели на која врата, на главна болнице или на нека друга?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја мислим да су то главна врата, има ону надстрешницу и ту је било, мислим да је то после телевизија преносила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте били ту испред?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Био сам на растојању, као што сте Ви, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да су хтели да Вам украду неке точкове, неке гуме, шта да Вам украду, ко?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Точкове од изнајмљеног аутомобила, рент-а-кар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже, рекао је, хтео је, ја не знам ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Речано му је, па је чувао, речено му је да чува.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Када смо дошли, када су ту пролазили добровољци неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, нећемо сада.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: И каже: имаш добре гуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо баш толико расветљавати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: И онда сам, искрено да Вам кажем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам овде забележио да сте рекли, да је војска спречавала неке добровољце, да негде приђу, али нисам Вас разумео, где?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Близу комбината «Борово».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је везано за комбинат «Борово», је ли тако?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Код комбината «Борово» спречавала је војска да приђу огради, јер су они.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како он разликује војску од добровољаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је рекао, ови су били уреднији.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ови су били уреднији, а добровољци, неки нису баш били уредни, имали су неке мале брадице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не показујете баш мало.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не показујете баш мало.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, нисам погрешно, али добро није битно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да су официри били огорчени. Како се то манифестовало, на кога су били огорчени, како се манифестовало то огорчење?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: То огорчење се манифестовало тако што су између себе разговарали официри, кажу, шта урадише, али ко, шта, не зна, знате, нешто у том стилу је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо схватили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта урадише, нисам схватио шта каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта урадише.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Шта урадише, али ко и шта је урадио, не знам, мислим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кога је сведок у болници или испред болнице видео, осим Шљиванчанина и тог Француза и Пироћанца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некога видели?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, госпођо Кандић, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама одговарајте, господине Прељићу.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Пардон. Видео сам колегу тог, Зорана Пироћанца који је био преводац, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Њега, и били су новинари.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било војске?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А од војске? Верујте, мени ти ликови нису били познати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било тих добровољаца?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, били су. Знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако већ разликујете?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ту је било фреквенције, стално се пролазило, знате, околу, близу болнице, на улазу и све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Колико су отприлике били ту пред болницом или испред?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Временски?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А, ко ће се сетити сада, временски верујте не знам, ја се нисам ту дуго задржавао, имао сам један мали сукоб са колегом фоторепортером који ми је онако добацио, каже: «дошао си да прикупљаш славу, када је већ рат готов» и то. Ја сам га погледао и кажем: «о чему ти причаш, ја сам био возач колеги».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се определите, временски колико сте се дуго задржали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не знам, можда пола сата, сат, онда смо ми отишли даље, јер речено је да ће код комбината «Борово» ваљда да буду људи исто превезени аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: И тамо испред «Борова» била је једна сцена, где је оклопно возило стајало, рекао сам да је био тај пуковник, потпуковник, како се зове, и дошло је одједном до пуцња и тај у оклопном возилу је био све време изнад оне куполе и одједном је нестао. Извадили су га и њему је метак овде ушао и изашао му ту на леђима и онда су га спашавали.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећа, осим што је у једном тренутку видео Шљиванчанина са тим Французом и Пироћанцем, са ким је још Шљиванчанин разговарао, комуницирао?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, нисмо ми сваки дан видели Шљиванчанина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само то, та ситуација?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А, тада испред болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та ситуација о којој говоримо?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Верујте, верујте, не знам, заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је око њега било официра?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било и ових других ту, добровољаца?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Е, не могу баш сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разјаснимо. Ви поменусте да је тај снимак касније?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Објављен на ТВ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објављен на ТВ-у?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Оно где се расправљао Шљиванчанин са овим, како се зове човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је тај снимак, у реду. То је та ситуација.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, ја сам био недалеко одатле и онда сам се склонио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је у тој кући, где је био са Дуловићем, да ли се сећа, одакле је та жена Драгица, са којом је Дуловић водио интервју, дошла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је да је била једна жена са којом је он причао. Сада је питање?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Одакле је она, из којих крајева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је та жена, откуд ту?

НАТАША КАНДИЋ: Одакле је дошла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате одакле је дошла?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Речено је да је добровољац и ништа више. Мислите из ког места?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, одакле је дошла у кућу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште, одакле она ту, ту у тој соби, у тој просторији, у којој Дуловић разговара са њом?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не знам, као добровољац, помињали су је као добровољца. Пазите, ту је било и других неких жена, које су ту нешто кувале, кафу, доносиле сок и тако, али за ту жену конкретно, одговорили су да је добровољац. Е сада, да ли је објављена нека прича, да ли је Јоца објавио неку причу о њој у новинама, могуће, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да није сведок, имам утисак да она долази управо са неког одређеног догађаја у вези са Овчаре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, да чујем питање, браниоче. Кажите. Сада заиста нисам чуо питање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је сем те жене, још неко дошао тог дана и помињао да се нешто страшно десило, осим Дуловића? Или било шта, неке приче у вези са Овчаром?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он и не каже за ту жену чак ни то. Он само каже за Дуловића да му је то рекао. Видео је да је он разговарао са неком женом, о чему, о којим детаљима, то, он чак о томе и не говори. Према томе, из тога би се дало закључити или бар сам ја тако схватио, да је ту причу он чуо само од Дуловића.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја бих само желео да Вам скренем пажњу, колега Дуловић он је био извештач, он је имао те дозволе, значи, ја сам само био тај који му је помогао да дође тамо и да га врати назад. Наравно, као професионалац, новинар, знате оно ако један пише, ради, а он се не слаже да ти пишеш са њим, онда је ту та новинарска свест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И питао сам га, да ли је то чуо и од кога још друго, изузев од Дуловића, он је рекао да не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тог дана, те вечери, да ли је осим те жене, да ли је било неких, да ли су долазили неки официри? У кућу где сте Ви спавали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не, у кући где смо ми били те вечери, колико се ја сећам, нису долазили официри.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви и Дуловић ишли у неку од суседних кућа, где је био, на пример, тај штаб, кућа са стране, те вечери?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је рекао. Схватио сам да сам Вас подсетио.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Колега Дуловић је њих познавао, долазећи раније као извештач, знате и онда је одлазио тамо, разговарао са њима и узимао изјаве. Али, кажем, он је све то лепо бележио и једино он може да Вам да детаљне информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас подсетио шта нам тврди Дуловић?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вам предочио шта нам тврди Дуловић, па Ви дозволите могућност да је то, дакле, могуће?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Дуловић тврди, Дуловић тврди да сте поподне били с преке стране улице у тој кући где је био штаб, иначе, где је био штаб, значи, с преке стране у односу на кућу где сте спавали? И да је тамо, та жена, та једна жена причала о томе, шта се дешавало и тако даље, да сте Ви били томе присутни с преке стране стола, па да Вам је чак од те приче у једном тренутку и позлило, било Вам је лоше, па сте напустили просторију? Е, то нам каже Дуловић, па Вам сада ја то још једном предочавам и питам Вас?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Господине судија, то што сте сада рекли, то је све тачно, у смислу да сам ја био у близини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да нисте од ње ништа чули?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, али детање, знате шта, заиста нисам чуо у смислу, кажем Вам, није ми позлило због те њене изјаве, него због, раније ми је позлило, дан пре тога и онда сам све време био никакав и још сада.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок каже да су спавали у кући неке fine госпође?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да се сети ко је? Име?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Једино Дуловић може да Вам да тачно име, јер он је код ње долазио и раније, ако грешим, ево покушаћу да се сетим, да ли је госпођа Пајић, не знам да ли је Пајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тако каже и Дуловић.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Јер кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пајић или Пејић?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Пејић или Пајић, је госпођа, која, кажем Вам, која каже да је изванредно живела са породицом, који су Хрвати до ње и она је мене питала, каже: «Ви сте новинар, докле ће ово да траје?», ја кажем: «ја заиста не знам, докле ће ово лудило да траје и ту испаштате, али стварно не бих могао да Вам кажем», и знам да је њена рођака, опет не могу да се сетим имена, која је дошла ту, њој је позлило јер је видела кућу своју да је срушена и било је доста критично. Онда сам их ставио у ауто са Дуловићем и хитно смо одвезли у место Негославце се зову. Ту је била нека болница, војна и ту смо је благовремено пребацили и на тај начин смо јој можда и спасли живот.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га је тих дана, док је боравио са Дуловићем, он упознао са неким од добровољаца, територијалне одбране или било које друге неке формације или ЈНА, ако је имао неку позицију, неку функцију, чин?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање? Да ли сте кога тих дана, за то време док сте били тамо, преко Дуловића, да ли сте се упознали са ким од тих људи?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Пазите, имена слабо памтим, господине судија, као новинар док не забележим име нечије и то у бележници, нема шансе. То су хиљаде и хиљаде људи прошли за тридесет година рада у новинарству. Једино име које се сећам, и са којим ме је Дуловић упознао, то је господин Станко. Станко, који је ваљда родом из Вуковара, и био ми је необичан по једном, неком шеширу. Сви остали су носили неке војничке капе, шајкаче и ово и оно, он је имао један шешир са ободом и деловао

ми је овако као фини момак и ту је била једна прича, да је његова сестра рођена била све време у болници у току ратних дејстава и да је он био против тога, зашто је она у болници и када је изашла из болнице, када се ово завршило све, да је био страшно љут на њу, да су се посвађали и тако. Ето, то су можда неки детаљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Дуловић каже, да ли знате где, да Вас прво питам, где, ако је Вуковарчанин, где је живео тај човек, тај Станко?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: То што Ви помињете тај штаб, ја колико се сећам, чини ми се да је речено, да је то кућа тог Станка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то управо каже Дуловић. Управо каже Дуловић и о тој кући говори.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Каже, идемо код Станка да ја узмем изјаве од ових људи, онда сам Вам испричао за онај детаљ, да је онај држао белу кесицу са прахом, каже: «дрогу сам нашао», коју Јоца узме и исцепи и каже: «будало једна, то је со».

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тај шешир видео када је био испред болнице? Тог човека са шеширом?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Тог човека са шеширом испред болнице? Мислим да нисам, али да је био, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Само, јесте видели – нисте видели, добро.

НАТАША КАДНИЋ: А да ли је тог дана, када је Дуловић рекао да се нешто страшно догодило, да ли је видео Станка у кући где су боравили, или у Станковој кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Станко био тада тамо присутан када?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Када, када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када Ви говорите о тој ситуацији, да Дуловић прича са том женом, са том неком добровољком? Да ли је био Станко ту?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Било је више људи ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Станко био ту?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, не могу да се сетим, баш тог тренутка, да ли је био, али је било је доста људи, било је доста људи.

НАТАША КАНДИЋ: А које је то време било дана?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да ли је поподне, знате како, било је неко тмурно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је доба дана?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Верујте, госпођо Кандић, не могу да се сетим, врло радо бих Вам одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим питања?

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Да ли можете да се сетите или да нам наведете имена људи које сте препознали код болнице, да нам кажете, само имена људи којих се сећате? Рекли сте да су били неки репортери, новинари.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ево, могу да Вам кажем имена, колико сада могу да се присетим, с обзиром да нисам дошао припремљен на суђење, био је од колега новинара, био је, такође, колега Јеленко Слатинац, дописник «Експреса», он је био дописник «Експреса» из Сремске Митровице, који је ту често долазио испред ратишта у Вуковару, био је колега фоторепортер Живан Јовановић-Жикица, био је Тома Петернек, био је од новинара Дуловић, ја сам био новинар, али нисам био у својству извештача, него да превезем колегу Дуловића тамо. Онда још од људи које сам ето видео после на ТВ-у, то је био господин Шљиванчанин. Био је и лекар, сада не могу да се сетим тачно презимена, можда када је претурио, можда када сам се селио у некој

бележници или у мом тексту, када је објављен, то када смо се вратили из Вуковара, Стојановић или Станојевић, хирург у вуковарској болници који је био ту исто у близини. Са њим сам мало попричао, овако у вези свих тих догађаја тамо и питао сам га за оне лешеве у улици Иво Лола Рибара бр.66, да ли су то заиста само српски лешеве, не, то су сви људи који су се плашили болнице, који су страдали у тој операцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: То је поред болнице, да ли је уопште у тих неколико дана, колико сте били у Вуковару, да ли се сећате тако још некога имена и презимена, као рецимо што сте споменули Дуловића и Петернека, да је био са Вама и да сте га видели, од људи које сте уопште препознали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Било је људи из Вуковара, али, верујте, никада није било оно, знате, представљање, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама, нама одговарајте господине Прељићу.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Од људи које иначе знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од људи које знате?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Које знам, да.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Новинара, колега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита пуномоћник.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Судија не могу да се сетим.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Тих дана, све заједно?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да ли је био колега из Радио-Београда, фини онај колега који је извештавао из Пакраца и када је био кажњен зато што је пренео истину, када се догодила, не могу, не могу заиста да се сетим, много је времена прошло.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Само једно питање. Тај коментар официра, виших и нижих, шта урадише. Где је сведок чуо?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па чуо сам тамо у тој просторији, као што Ви кажете штаб, да ли је то Станкова кућа, ту се то, тада се то чуло и чуло се у тој улици где су пролазили ови официри, односно ту је био, помињете штаб овог Радића, како се зове тај Радић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капетан Радић?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, и ту је било неких расправа и таквих коментара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ако сведок одговара на питање пуномоћника оштећених, госпође Кандић, он је одговорио да у тој кући није било официра, него је било доста добровољаца, односно неког света, односно неких људи. Како сведок објашњава да је од официра виших и нижих, баш у тој кући, чуо овакав коментар, ако их нема?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је заиста рекао малопре, да је тамо било разних људи, али не и официра. А сада рекосте, да сте ту причу од официра чули управо у тој кући, па је сада ту проблем?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не код овога Станка, него ту где је тај Радић, Радић је био официр, колико се ја сећам.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радићев штаб је у Станковој кући био, по свим сазнањима са којима ми овде располажемо. Радићев штаб је био у Станковој кући.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сада говорите, практично, о две куће?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Господин Радић је био капетан и код њега су прилазили и официри неки и војници, као и добровољци, јер он је ту био нека спона, колико сам ја успео да схватим, то је било кратко време, између добровољаца и војника и стално је он ту морао нешто да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви сада нама говорите о два простора, о две куће различите?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не, о истој просторији, ја мислим да је то иста просторија, ако се добро сећам. Пазите, када кажем официри, мислио сам ови из резервног састава који имају чинове. Ја се баш много не разумем у те чинове, иако сам био у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, евентуално, по чиновима можете да кажете, Ви рекосте виши официри су се жестили на ниже?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Једини виши чин што сам видео у Вуковару, то је господин Шљиванчанин колико сам схватио да има висок чин и овај господин, онај што сам рекао, неуспешни министар, презиме што има оно, Кошутих, да ли је био пуковник или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим? Браниоци? Оптужени? Аха, пардон, колега Дозет.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Адвокат Дозет.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Господине судија да ли смем да замолим за чашу воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може, наравно.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Сува ми уста.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Приликом саслушања сведока Дуловића, покушали смо да, с обзиром да сте Ви одбили предлог да се изврши увид у његову бележницу, покушали смо бар да сазнамо, на који начин се бележе различите белешке у свеску. Пошто је и овај сведок новинар и помиње да је и он имао новинарску бележницу, интересује ме, да ли је уобичајено да се догађаји хронолошки бележе или како ми падне прст на страницу?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ако сам добро чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели питање?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ако сам добро чуо, да ли се хронолошки бележе догађаји или? Како налетимо, зависи од ситуације до ситуације, хваташ саговорника, знате како, када прође поред вас, када он седи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за сведока, за сведока, молим Вас.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да сведок као новинар, ако на одређену белешку није ставио датум, не може да хронолошки поређа датуме које је бележио?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Обично сваки новинар, ако ради савесно свој посао, мора да стави датум и име и презиме. Ја сам практиковао да ми понове по два-три пута име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе можемо да причамо, о пракси сведока.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја управо питам за праксу сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не о?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: За сведока.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, али колега Дуловић је иначе био познат у редакцији по томе, што је савесно, врло савесно бележио сваку реч и тек је онда прекуцавао у машину. Не, пардон, из бележнице пише поново руком, па тек онда у машину, ми смо сви директно из новинарске бележнице у писаћу машину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио, господине Прељићу, да сте Ви имали новинарску бележницу, Вашу тада тамо, али да сте у њу унели, практично, само не, а казивања, нека сведочења људи из Борова?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, а колега Дуловић је, значи, с обзиром да је имао дозволу и налог од редакције да извештава, он је водио игру, што се каже.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је разјаснио оно што мене интересује. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли оптужени имају питања за сведока? Изволите, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Само једно питање. У вези, значи болнице и лекара без граница, када је био сведок у болници, да ли је после тога отишао у Борово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је после тога отишао у Борово, комбинат, када је рањен онај војник у тенку, да ли је то пре било или после?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Рекао сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сигуран да сам схватио временски редослед тих дешавања.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Редослед дешавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Болница или Борово? То је питање?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Сећам се, прво смо били до болнице, а после смо, то је било касније, сада да ли је то било баш истог дана или сутрадан, али мислим да је било истог дана, нисам сигуран. Али је био редослед такав.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је тај војник, значи, задобио метак непријатељски, је ли тако?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ма не, ма не, борна кола, тенкови, наспрам «Борова» комбината, плоча она једна у комбинату «Борово» је срушена, видели сте на ТВ-у и све време, значи, војска организује извлачење из подрума, из комбината, цивила, смешта их у аутобус. Тог тренутка, оклопно возило ту, на самом улазу комбината, чује се пуцањ, значи, војник Југославије је рањен.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Разумео сам ја, него. Да ли га је непријатељ ранио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сам се ранио, је ли то?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Сам се ранио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам разумео. Само то.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, какав непријатељски метак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу? Желите и Ви нешто да питате сведока? Оптужени Вујановић. Само претходно, господине Прељићу, да ли Вам је познат овај човек?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Лик ми није познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познат? То је Станко.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А, то је Станко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја знам само са шеширом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Али, пазите, прошло је колико времена, од 1991.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја бих Вас молио да покажете слику једног човека са шеширом и једне женске особе, па да видим, можда је то тај Станко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да то није спорно. Господине Вујановићу, мислим да то није спорно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, нисам ја био једини тамо са шеширом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, нисам ја био једини тамо са шеширом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али говори о томе, да се ово дешава у Вашој кући, говори о томе да је Ваша рођака у болници била и тако даље, што све није спорно, ако се слажете? Је ли тако?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Али, заиста не могу да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је господину Прељићу познато, када је ослобођен Вуковар, званично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан, очигледно не зна.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Када су дошли новинари, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок каже када су кренули из Београда.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли зна нешто о ослобађању већег броја цивила из неког подрума у Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев овог Борова?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Из Борова, то сам описао, само што сам видео испред комбината «Борово» и да је војска све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић Вас пита нешто друго, да ли знате о неком другом таквом сличном догађају, о ослобађању људи из подрума, неке веће групе?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли му је познато име Мастикоса Драгица?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Како?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Мастикоса Драгица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мастикоса Драгица? Да ли Вам што говори то име?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли може да опише ту женску особу коју је видео у униформи?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: У униформи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ова што је разговарала са Дуловићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: То је била једна омања женица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омања, да ли то значи нижег раста?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Нижа, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црна, плава? Дуге косе, кратке косе?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Смеђа, да ли, чини ми се да је била мало и пуначка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуначке? Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Мало, мало онако, није.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је у току разговора између ње и Дуловића, да ли му је Дуловић помињао нешто о активностима Шљиванчанина на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита Станко Вујановић, да ли Вам је Дуловић то помињао, говорио везано за тај догађај, страхан и тако даље, о активностима мајора Шљиванчанина на Овчари?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не сећам се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро. Хвала. Да ли је чуо за име «Топола»?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Како?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: «Топола»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Топола»? Надимак Топола, да ли Вам што значи?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је чуо можда нешто о затрпавању лешева на Овчари?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су детаљи. Господин Вујановић коректно поставља ова питања, јер то су управо детаљи о којима говори Дуловићу ова добровољка, то су ти детаљи о којима му она говори, па Вас Вујановић то пита. Ја сам Вас то питао на један други начин, али сте Ви рекли да ништа, никакве детаље нисте чули?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, не знам заиста детаље, можда, кажем Вам, када је Јоца Дуловић да се ту нешто десило, да су људи страдали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда ова питања Вујановића, можда ће Вас подсетити.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да, врло радо. Ево, господине Станко, изволите све ћу да Вам кажем. Све што знам, само кажем, то је толико давно било, толико ми се свашта издогађало у међувремену, да ми није ни до чега, камоли.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Колико пута је боравио у кући Станка Вујановића?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: У кући Станка?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, све скупа за та четири дана, три-четири дана, пет, колико смо били, па можда сам био, можда два-три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Онако, дођем и изађем, задржимо се, попијемо кафу, сок неки, ту је био неки агрегат за струју, чини ми се, јел сам добро рекао, господине Станко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, том приликом када сте Ви били, није било никаквог разговора о Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ових детаља није било тада?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Или их се Ви не сећате, бар?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ово што сте Ви рекли, господине судија, то је, знате шта, могуће је да је мени Јоца и причао после, само знам да је био страшно тужан и кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Председниче, мени сада није јасно, да ли је он са Драгицом, Дуловић причао код Пајића или код Станка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас, код Вас, он каже код Вас да је то било у тој кући.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја мислим да је то било у кући преко пута оне где смо ми спавали. Да, ја мислим, ту има неко двориште испред.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, то онда није баш моја кућа.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, постоји могућност, господине председниче, да је то прича о некој другој кући, а не о мојој?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чули смо га шта каже.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, преко пута Пајића ја нисам, него, једна, две, три, четири куће лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто преко пута?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: То није преко пута, али мисли преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С преке стране улице?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, добро то може бити онда сто метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваша кућа с преке стране улице у односу на ову?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нећемо тако, господине председниче, с преке стране улице је и лево сто метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то разјаснимо, господине Вујановићу. Дакле с преке стране улице је, али Дуловић нам каже да је то нешто улево или не знам ни ја?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, ако он каже преко пута, онда ја схватам да је то преко пута, а не лево или десно.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, не сећам се, верујте сада, ту је било ту полуразрушених кућа и свега.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, како је изгледала та кућа у којој сте спавали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Како, нисам Вас разумео?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како је изгледала та просторија у којој сте спавали, кућа код Пајића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледала?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему то питање, не, не, чему то питање, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Онда ћу му дати и одговор онда. Пошто је Дуловић рекао да је то било отворено небо се гледало.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да, спавали смо и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али говори да је то кућа Пајића и Дуловић то говори, да је то кућа Пајића.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Покривали смо се са неким најлонима.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли му је познато име капетан Бојковски?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли му је познат надимак Штука?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Тај надимак сам чуо тамо, чуо сам и Јоца је познавао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Питам за Вас, не за Јоцу?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Аха. Па, чуо сам тамо за тај надимак и мислим да је и у новинама, у «Експресу» објављен тај надимак «Штука».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Чини ми се да сам видео човека са Јоцом Дуловићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је добро питање. Дакле, чули сте за «Штуку»? Чули сте за надимак «Штука»?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас ја питам, да ли знате ко је тај човек, да ли сте га упознали тада тамо?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Само моменат. Мислим да ме је чак и Јоца Дуловић упознао са тим младићем, то је младић један, само не знам ни одакле, нити му знам право име. А мислим да је написао у тексту једном, у «Експресу», његово право име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Прељићу, Дуловић каже ово, да је њега то јутро, то јутро у болницу одвезао управо тај «Штука», а не Ви?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Јао, јесте, јесте. «Штука» је уствари, тај момак који се представља као «Штука», Јоца је знао његов надимак, јесте, он је показивао пут. Јесте, јесте, сада сте ме подсетили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте ишли овим аутомобилом који сте Ви возили?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ево сада сте ме подсетили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер, малопре нам рекосте тако?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да ли смо аутомобилом ишли једно време, па после пешице? Знамо само да смо ишли и пешице, да је било и пешице, али, ево, сада сте ме подсетили на тај детаљ, да је младић који је показивао пут, да је Јоца рекао да се зове «Штука».

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел можете мало да опишете тог «Штуку»?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не бих могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо то. По овим Вашим критеријумима, уреднији, мање уредни, браде, шубаре?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, младић један, онако симпатичан, био је духовит, колико се сећам, испричао је неке ствари, био је симпатичан, мени је одавао тако утисак некакве симпатичне особе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био по Вама, војник ЈНА тадашње или је био добровољац?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја мислим да је био у групи са добровољцима. Ја мислим да је био у групи са добровољцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то закључујете по његовом изгледу?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па не само по изгледу. И по причи, да је ваљда, ако се сећам, из његове приче, да је помагао људима доле, који су једно време боравили у подрумима, да им је помагао. Сада, како им је помагао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје моју супругу Наду?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја мислим да сам Вашу супругу Наду само накратко видео, онда када је изашла из вуковарске болнице, али нити сам присуствовао вашој расправи, нити могу да се сетим лика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Прељићу, господине Прељићу, Вујановић Вас, сестра је Станкова била у болници, па Вас Станко пита, да ли знате његову супругу?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: А супругу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не могу да се сетим, стварно. Сигурно сте ме упознали када сам дошао тамо, када сам се упознао са Вама. Наравно, Јоца нас је упознао, јер Јоца је Вас познавао и од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ако може да се окрене. Ово је моја супруга овде. То је Нада.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не могу лика да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, пили сте кафу тамо код ње. Е, њу је «Штука» оптужио да је убила тамо неког.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Њу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не дозвољавам Вам овакве коментаре сведоку.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесам ли ја нешто рекао погрешно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу, то је за нас. Имаћете прилику да то кажете нама, знате, ти коментари, та закључивања. Не са сведоцима, наравно. Дајте питање, питајте још нешто сведока, ако мислите да треба још нешто да се пита.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је, сада видим позна Наду, да ли је носила оружје она?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја, колико се сећам, пазите одавно је то било, мислим да није носила оружје.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како сте слали извештаје из Вуковара?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Извештаје?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако смо добро схватили сведока, никакав извештај из Вуковара он није послао.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Извештај није слат, док се нисмо вратили у Београд.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, да ли има сазнања, да је Јован Дуловић слао извештај?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Е то не знам. Ни којим путем, ни на који начин, јер пазите, како је могао да шаље, мислим да чак није ни било тада мобилних телефона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тада.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Није, није тада 1991.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је чуо свађу некакву између добровољаца, мештана Вуковара и војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чуо Ваше питање, господине Вујановићу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, проблем је у овом микрофону, господине председниче, ја већ пети пут говорим да не чујем ни ја Вас, ни Ви мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само мало гласније.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли има сазнања да су се мештани Вуковара и добровољци, да су се свађали у неким моментима са официрима Војске Југославије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте и разумели питање?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Мештани Вуковара и добровољци, да ли су се свађали са војницима?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, не са војницима, официрима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било таквих сукоба?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, чуо сам ту причу да је било између добровољаца, ваљда и војника.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта сте чули?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, оно у смислу, да војници нису баш били храбри приликом тих ратних дејстава тамо када је требало ослободити Вуковар. А то смо после читали у штампи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да оно крену акције, па их врате назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично нисте ништа тада што чули, односно чему таквом присуствовали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не могу да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко има нешто да пита? Господин Драговић?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Ја имам свега четири питања, господине судија. Прво питање би било, ако може да се постави сведоку, којим путем су он и господин Дуловић из Београда, када су кренули, којим путем су дошли у Вуковар? Да ли преко Шида?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Колико се сећам, преко Шида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се сећате преко Шида?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: То ми је био први пут, знам да су били војници на пунктовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље, господине Драговићу?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Да ли сведок познаје Новака Живковића, сниматеља Телевизије «Политика», покојног?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Новака?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Живковића?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Аха, ево кроз маглу се сећам, Новака из «Политике»?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Јесте?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да, да, да, да, мислим, али не сећам се да је он био тамо, не могу да се сетим, не могу се сетити.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Управо то и хоћу да разјаснимо. Управо је и мени циљ да то разјаснимо, јер се и ја Вас не сећам. Новак Живковић, Томислав Петернек су стално долазили, црвена «Тојота королом», београдске таблице, исто изнајмљено од рент-а-кара. А то ће Петернек вероватно потврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То тврди господин Драговић.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Шта, да ли су долазили са «Тојотом»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су они стално долазили тамо, тај Живковић.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ја сам чуо да су они раније долазили, али да ли су ови са «Тојотом», немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана када сте Ви били тамо, нисте га тамо сретали?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не, видео сам Тому Петернека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Живковића?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Сада кроз маглу, знате шта, много је времена прошло. Мислим да сам и њега видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: И само још једно питање: те Ваше новинарске бележнице?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Моја?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Ваше, Ваша и Јована Дуловића, да ли су биле исте? Бележница као бележница? Исте корице, то мислим?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Сви у «Политици» смо добијали потпуно исте те бележнице, с тим што је Јоца увек имао, чини ми се, да је његова увек била другачија, он је увек имао неку свешчицу малу, па је бележио онако ситно. А кажем, ја нисам извештавао, нити сам био извештач.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Зато што сам ја видео ту Дуловићеву бележницу, па хоћете ми рећи какве су корице биле те његове?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Како?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Какве су боје биле корице те бележнице?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Боје корица?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Да?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Ако се сећам и ако је то важно, мислим да су тамне неке, тамније боје, не могу да се сетим, стварно.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: И само још једно питање: та Ваша «Опел вектра», рекосте?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Не моја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од рент-а-кара, то, какве је боје била и где сте је паркирали у току ноћи?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Па, црвене, црвенкасте, да, црвене боје и била је код ове госпође где смо спавали.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: У дворишту?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: У дворишту.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко има нешто да пита сведока? Нема.

Питања даљих сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове, господине Прељићу што сте дошли? Ви сте дошли из Бегеча ако сам добро схватио?

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Да. То је 115 км, колико има до Новог Сада, платио сам бензин и путарину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми Вам можемо досудити трошкове у висини неке аутобуске карте, возне карте, неки јавни превоз, па ако знате те податке, то ћемо урадити или у року од три дана, дефинишите трошкове Ваше у том смислу и то ће Вам се исплатити.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: То би било, чини ми се, коректно, трошкови аутобуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Добро, у реду, имате рок од три дана да те трошкове дефинишете и ми ћемо Вам то исплатити из буџетских средстава суда. Можете нам писмо написати.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: На име суда или коме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само суду, само суду, Окружни суд Београд, Веће за ратне злочине и определите те Ваше трошкове по висини, па ћемо Вам их досудити. Хвала лепо што сте дошли у суд, господине Прељићу. Можете ићи.

СВЕДОК БРАНИСЛАВ ПРЕЉИЋ: Хвала и Вама, ако сам Вам помогао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да направимо двадесет минута паузу, па да наставимо са господином Петернеком.

НАСТАВЉЕНО у 11 сати и 25 минута, након паузе од 20 минута, ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао бих да смо сви ту, изузев колеге Јеврића, који је у међувремену, по одобрењу председника већа, напустио претрес, али ће га замењивати, је ли тако, колега Перески. Сведок Петернек Томислав. Дobar дан, господине Петернек.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Братољуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: 22. маја 1933. у Винковцима, СР Хрватска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Уредник фотографија, дугогодишњи у НИИ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «НИН»-у?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите овде у Београду, је ли тако?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Симица 22, четврти спрат.

Упозорен и опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петернек, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте казивати истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања, чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Ја ћу Вас замолити да прочитате наглас текст те заклетве за сведока. Налази се ту испред Вас.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати. Али сада бих имао одмах једно питање за Вас. Мислим да није примерено што сте позвали новинара на ово суђење. Познато је да су Милошевићу одбила два новинара у свету да сведоче и да је светска организација их заштитила и да нису морали да сведоче. Према томе, ја сам сада добровољно дошао, али свако следеће позивање, може уз привођење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Петернек, то је Ваше право, да коментаришете, па и наш рад. Међутим, суд одлучује о томе, да ли је нешто примерено или не. Ми смо Вас позвали као сведока. Хвала Вам што сте се том позиву одазвали. Наравно да имамо разлога да Вас позивамо. Нисмо Вас позвали тек тако, што нам је пало напамет, него имамо разлога да Вас позовемо. Разлози су у томе, што имамо сазнања да сте Ви у јесен 1991. године били на подручју Вуковара у својству фоторепортера неког листа, часописа, или тако некако.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Није неког, него «НИН»-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «НИН»-а, добро, не знам, не знам, заиста. Дакле, «НИН»-а. Господин Дуловић кога смо саслушали овде, у овој судници, нам је рекао да сте били заједно једно време тамо, да сте чак и спавали у истој кући?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Можда смо преноћили у истој кући, то се не сећам, али ја са њим ништа заједничко нисам имао и сва срећа да нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта нам Ви знате рећи о Вашим сазнањима, непосредним из тог времена? Нас занимају управо ти дани пред завршетак операција у Вуковару.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Морам напоменути, ја сам фотограф, значи, ја гледам, ја сликам, а не слушам рекла-казала. Према томе, све што се десило, ја сам фотографисао, и што је фотографисано, то се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били на тај дан када су завршене операције у Вуковару? Јесте ли били у Вуковару тада, тог дана?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када је то било?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја сам цео рат пратио, од Словеније до доласка Американаца на Косово. Према томе, био сам и тада тамо. Ја се морам само подсетити за датуме, пошто је то давно било, па, ево, 17. новембра 1991. сликам прво извлачење људи који су по подрумима сакривени по кућама, ево то је то, рецимо, то је рецимо то, где исти ти борци извлаче те људе и помажу им да прелазе преко зидова, да би се спасили из тих подрума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 17.11?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је 17-ти, па то се онда протеже и даље, а да би онда било, тачно 18. новембра случајно, заправо Новак који је тада мене возио из Политикине телевизије, Живковић је сазнао да су преговори неки о предаји, и онда смо отишли на ту Овчару. Али то је сада, морам Вам објаснити, ако се иде из правца Вуковара, онда је са десне стране бугарско гробље, па је са десне стране тај део Овчаре о коме се сада толико прича, нисам ни улазио, а са леве стране су пословне канцеларије и ту су били преговори о предаји. Снимали смо ту, нису нас пустили унутра за преговоре, али смо видели кроз прозор да се преговара и онда смо сазнали да ће навече бити предаја оружја и да ће изаћи цивили и наоружање ван, то је то. Ево видите, доле оружје одложено и тако даље. Ето, то је оно што сам ја видео. Људи, питао сам где иду ти људи који су одлагали оружје, то је било одмах близу бугарског гробља одлагање тог оружја. Оружје се предавало под контролом моторизоване јединице, гардијске, веома коректно, мислим да су колону чак предводили ови који су били у врху одбране Вуковара и они су рекли иду аутобусом сви за Митровицу, Казнено-поправни дом, шта ли је, како се зове, а онда се сећам да је дошао један датум, то је много касније, када је била прва размена код Неметина и ту сам био и ту чувену неку «Манду», за коју су причали да је чуда нека радила, видео сам да су чак и њу вратили у Хрватску. Па онда нисам никаквих сумњи имао да ће се нешто десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је 18, 19, 20? Да ли имате неких, јел то су Ваше белешке, је ли?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Предаја оружја је 18, 19. и 20. 21. то су изласци из Вуковара, исто људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били код вукарске болнице?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам, био сам у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у болници?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Сликао сам болницу, у првој просторији је био православни свештеник који је изгубио ногу, један седи, са седом брадом, са њим сам се поздравио и причао и сликао га ту, био сам и доле у том неком подруму, где су исто лежали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то, који би то био дан, ево говорите овде, 17, 18?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Који је то дан био? То би могао да буде, ја мислим, чак, то је тешко сада рећи, који дан, али Ви имате те дане, вероватно да су егзактни. Не могу Вам рећи, који је то дан, али знам да сам први ушао у болницу и сликао у болници. Значи, да је то било јутро када је Шљиванчанин, ваљда са овим странцем разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и њега фотографисали?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шљиванчанина и те странце?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Странце јесам, али не тај тренутак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је то тај дан?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан сте и били у болници и тако даље?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се дуго ту задржали?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па не знам, пре подне, рецимо, јер преко пута болнице су била она два дворишта пуна оних, пуна лешева. Ту чак има једна слика, на једном столу је лежао отац и дете, покривени са државном југословенском тадашњом заставом, шта ја знам. Мене приче нису занимале, мене су занимале чињенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте испред болнице, били сте у болници то јутро?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте, кажете, Шљиванчанина? Кога је још било тамо? Јел био Дуловић, да ли је био Живковић овај, да ли познајете господина Прељића који је непосредно пре Вас сведочио? Да ли је и он тада тамо био?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не знам ја, ја сам углавном ишао са Живковићем и гледали смо наша посла. Тамо се мувала гомила новинара и фотографа и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било војске, изузев Шљиванчанина, да ли је било још официра, војника?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Било је још ту официра и војника, било је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви целе те јесени били тамо?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви целе те јесени 1991. били у Вуковару?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја сам био прво, када је све то почело, био сам у Борову селу, јел Борово село како ме повезало, Борово село, још се ишло кроз хрватску територију, кроз те моје Винковце, фамозне, Шешелј је држао митинг на згради те у Борову селу, општине или месне заједнице, било је митраљеско гнездо горе и пошто је, наводно, дан пре тога, Кир, то је шеф полиције ваљда у Осијеку, али то се, сада сте ме довели у ситуацију да причам ствари које ја видео нисам. Не, видео сам једино то да је Шешелј држао говор, објаснили да је Кир пристао на договор да то нападање неће бити, ово-оно, уклонили су то митраљеско гнездо и заиграли су козарачко коло. Ја сам ту слику објавио, на сред Борова села. И тек после тог догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас ово: да ли сте били током целе те јесени у Вуковару и да ли сте упознали људе, мештане?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам, јесам, ја све радим систематски, значи, од почетка до краја, према томе, био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били смештени?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: По разним кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По разним кућама?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: А када сам одлазио, баш сам сада срео ту једно дете, када сам одлазио на терен, онда сам за дневнице куповао млеко и давао тој деци, они нису имали млека тамо на том, Петрова гора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да ли сте упознали кога од мештана Вуковара? Тамо на Петровој гори?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Многе, али ја њих знам само по надимцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По надимцима. Да ли се сећате неких надимака?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ђани, Кина, мислим, то су тако, мислим то је давно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камени? Да ли Вам то што говори?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Камени, дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам што говори надимак Цеца?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Цеца, дабоме, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђетић?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ђетић, то се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Топола?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Топола, да, вероватно, не знам више ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цетиње?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Цетиње, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам посебно за Тополу, господине Петернек.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Објасните ми само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, рекосте, схватио сам да се сећате свакако тог надимка Топола?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па вероватно надимка, јер знате како, то је била добровољачка јединица и они су радили у садејству, очито ја видим када су ишли на терен, ја сам често ишао са њима, пратио их са фотоапаратом и видео сам да су са командом гардијске јединице, разрађивали планове и то. Према томе, нису они сами као нека руља ишли, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких фотографија које сте сачинили, а да сте сачували као ове испред болнице, у болници, тај дан када сте били?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, имам, имам, али то је све у документацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «НИН»-овој документацији?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је у мојој документацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој документацији?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је у мојој документацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, има тих фотографија?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Имам, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Господин Дуловић нам каже да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Дуловић, Јован Дуловић нам каже да сте Ви тада у то време, о коме он говори, да сте заједно спавали у тој кући, једној, па је тај «Топола» причао у Вашем присуству, шта се синоћ десило на Овчари?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је лаж. То је лаж. Можда сам спавао негде са њим, али о Овчари никада преда мном нико ништа није говорио. Пошто су они знали да ја радим паралелно и за «Ројтерс», страну агенцију и да је то било преда мном, нису толико били глупи или желели славу неку. Не, не, то је измишљотина Дуловићева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за Овчару, за догађаје на Овчари?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја за догађаје на Овчари нисам чуо. Лепо сам Вам рекао, да је много касније била размена на Неметину, да је размењена та «Манда» коју сам ја схватио да ће прво њу да ликвидирају после прича шта је радила, међутим, тамо је размењена. За мене је то деловало да се ту ништа није десило. Касније сам чуо за Овчару, али то су већ Уједињене нације биле ту и ишао сам. Пробао сам да дођем до тог места да то снимим, ту су ме спречили, нису ме пустили ови који су обезбеђивали ископавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из међународних снага?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, међународних, тако да ја на тој десној страни, после бугарског гробља, никада ушао нисам до тог тренутка када сам ишао у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, да ли имате неких фотографија можда, да ли сте евентуално сачинили какве фотографије тада када сте били 18. на Овчари, када су вођени ти преговори на Овчари, о предаји?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: На Овчари, када су вођени ти преговори, била је само ситуација, тај који је наводно био командант, који је преговарао са хрватске стране, требао је да иде ваљда у тоалет, шта ли, и видим да су га ставили позади, нормално је седео у пинцгауеру, није био везан, ништа и један га је гардиста пратио тамо где су отишли у WC, шта ли и вратио га назад и када је била предаја, он је први одложио оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли сте сачинили тада, док сте били ту, чекали сте да се заврше ти преговори, да ли сте сачинили какве фотографије, тог локалитета?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Сликали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог локалитета, ту где се то дешава и тако?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, ево их, малопре сам Вам показао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео сам само ту једну фотографију, где је оружје на тлу и људи у колони.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па то је тај начин предаје. Ево, видите, ево видите, ту је нека бака и Црвени крст је износи, али, ево видите, оружје доле, и ови позади са оружјем и они су нормално ту пролазили и одлагали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ту код бугарског гробља?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ту никаквог малтретирања није било, никаквог шамарања, ударања или нечег другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ту код бугарског гробља?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је ту код бугарског гробља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, за време док се воде ти преговори, схватио сам, за време док сте воде ти преговори?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је тог дана, пре подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре подне, е па то, да ли сте сачинили можда какве фотографије?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је супротна страна у Овчари, рекао сам Вам, са десне стране је гробље, па та локација где су гробови, сада, је ли, а са леве стране је то пољопривредно добро, дирекција, шта ли, и ту су вршени преговори о предаји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Јесте видели тамо какве хангаре?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неких хангара ту? Ту где се воде ти преговори? Или са преке стране?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ту је била нека дугачка зграда са много стаклених прозора, па вероватно да има, ко би сада на то обраћао пажњу, нормално пољопривредно добро да има неку механизацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вам евентуално, да нисте сачинили неке фотографије тога?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нисам ту локацију широко сликао, него сам пробао да снимим нормалног тог ко је дошао да преговара да се преда. Међутим, пошто је то кроз прозор, онда сам успео да га снимим само када је улазио у тај пинцгауер и ишао вероватно у тоалет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можда поседујете у Вашој архиви фотографије неке настале по ко зна каквим поводима и ситуацијама, некога од тих људи, чије надимке поменуисте?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, ја сам малопре рекао, пошто сам ја већ 1993. направио у Београду јавну изложбу која се звала «Година четврта» и приказао све шта се десило те четири године од Словеније до, већ почиње то и у Босни, према томе, нормално да сам све сликао, ево рецимо, сликао сам промене ознака, што је то мени све

било интересантно, петокрака, па чуда, па имам тамо једнога који је у црвеном сомбреру, тенкиста, па ево га и тај, он је носио стално беретку са великом петокраком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је «Кина», ја га само као таквог знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте то Снежо да ставимо на документ камеру да сви видимо да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Мени је било интересантно, како су они били обучени и шта су носили на главама. Ту је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих молио режију да нам на мониторе пребаци слику са документ камере. То је «Кина»?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је «Кина».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Или «Кинез», шта ја знам, «Кина».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да. Да ли, евентуално, знате када је та фотографија настала у односу на овај моменат завршетка операција? Не знате?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, то не могу, али знам да сам га сликао у више наврата, ево рецимо, овако један доста значајан лик у тој мојој изложби је био, а ово је његов сусрет са неким од бораца, да ли «Ћани», када се вратио рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволите да прикажемо и осталима, јер Ви то показујете.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја моју документацију не дам. Дао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петернек?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то нама окренули и показали, па сам то видео само ја и ово веће, а због ових људи, осталих.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не желим да се користе, да се злоупотребљавају фотографије, ја имам моралну одговорност према тим људима. Ја сам са њима био, то их сликао и стварно не видим шта хоћете од мене. Ево, ја Вам показујем, то је то. Ево Вам овде, рецимо, он је за мене национални херој био тог тренутка. Вађење Срба и Хрвата, а претежно Хрвата из тих подрума, било је овако, ево видите ова врата, треба из тих врата да претрчи човек снајперску линију коју држе Хрвати и сада шаљу ово дете. Дете трчи, припуца снајпер и дете падне, контузује се, не може даље да иде. Ови навијају, трчи даље, трчи даље, оно не може, тај исти «Кина» прилази и извлачи то дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо ту причу, господине Петернек и ја сам сигуран да господин Милојевић не би имао ништа против, да то видимо. Да ли сам у праву, господине Милојевићу? Да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ајде, копирајте то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није копирање, то је само показивање, то је само показивање на екране, господине Петернек, не копирамо ништа. Мада се све видео снима, наравно.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Била је јавна изложба, ко је хтео, могао је да види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете још мало увеличати то Снежо, тако. Да, дајте и ту другу, за коју рече господин Петернек да је то сусрет са саборцем.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је исто та снајперска линија, улица преко које се не може прећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У исто то време? Отприлике?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја сликам из зграде са друге стране, телеобјективом тај сусрет, тако да је то без договора, без ичега. Тренутак спонтан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем. Само још ово, господине Петернек, да ли евентуално ту стоји, када су настале те фотографије, датум? У том смислу?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ту не стоји датум. Ја га не знам тачно, али то је тај период извлачења из подрума, а пошто ту почиње извлачење, прве слике имам 17. новембра, значи, то је од 17. па до уласка у Вуковар, у том периоду. То је једна улица, не знам како се то зове, ја мислим да је то баш Суподерица, тај део, ту је неки мали маркет и ту је та улица која је стално била под снајперском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Господине Петернек, два су разлога због чега смо ми Вас овде звали у суд. Један је због овог казивања господина Дуловића који тврди да сте Ви присуствовали тој причи, тог «Тополе», а у питању је човек који је изразито висок, бар према њему? А у питању је човек, који је бар према Дуловићу изразито висок, око два метра висине, браду је носио, тај «Топола», па је он то причао и у Вашем присуству, према господину Дуловићу, кажем то је један разлог због кога смо Вас звали, а други разлог је што сте Ви, то су Ваше белешке, фотографије су Ваше белешке. То су Ваша сведочења. Па смо желели да видимо, да ли имате каквих фотографија из тог времена, на којима ћемо видети, ево и господина Милојевића и евентуално остале окривљене, да видимо, ипак ми судимо о догађају који је у односу на време суђења, стар неких тринаест година.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да се кроз фотографије и са фотографијама некако, на одређени начин, вратимо у то време, видимо како су ти људи изгледали тада, како су били обучени и тако даље, то су разлози због којих смо Вас звали.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Овако, што ја могу да кажем, изволите доћи код мене у атеље, ја ћу Вам показати целу изложбу, која је цела сложена, како је била излагана, видећете ту да сам ја обрађивао старце који су обукли униформе и ишли да ратују, да сам обрађивао све добровољце и децу која су исто по тој еуфорији били са неким дрвеним пушкама и тако даље. Тако да сам ја све то од старина па до деце сликао, нормално. Човек бележи нешто за историју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тих дана били на Велепромету, у касарни?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам, често сам био. Често сам био на Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на овај дан, мислим на овај дан када сте били у болници? Да ли сте тог истог дана били касније, евентуално, у касарни вуковарској?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, не. Само знам, био сам већ раније и сећам се једне ситуације, Новак ме вози колима ка телевизији «Политика» и пролазимо кроз Негославце, јер је ту болница била и ту је био Шљиванчанинов штаб и био је прес центар, где смо ми морали увек да се акредитујемо, нисте могли ићи где сте хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, јасно нам је.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: И наилази пух са Шљиванчанином. Шљиванчанин стаје, пошто су се Новак и он јако добро познавали, а знао је и мене и Новака, поздрављамо се, ја видим унутра једну жену позади, на задњем делу која кука. Ја кажем: «шта ти је, шта се дешава?», каже: «ево Хрватица тврди да смо јој одвели кћерку у болницу и да ћемо је тамо убити». И ништа, они су отишли, идем сада да је водим да види своју кћерку. Касније сам видео ту жену и ту кћерку, баш ту у Велепромету, она је извадила из болнице, била је нешто оперисана, шта ли, не знам тачно шта. Ево, тог се, рецимо, сећам детаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у болници присуствовали, евентуално, евакуацији људи из болнице, особља, рањених, болесних и тако даље?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, не, евакуацији не, него само стању затеченом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви ушли у болницу, схватио сам да сте Ви ушли доле и у подруме неке?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нису никога износили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису још никога износили?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сачинили какве фотографије тих људи доле у подруму те болнице, да ли ту имате каквих фотографија у том смислу?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Имам из болнице слике, да. Али ту није нико евакуисан, нико извођен док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Пре подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре подне било?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, имате и тих фотографија?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, ја све радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете, да ли Вам говори нешто надимак «Штука»?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате о њему рећи?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ништа, ево, он је ваљда био активни у гарди, мислим да није био добровољац, не знам тачно. Али знам да је дошао из «Асошиед преса», фотограф Вранић и још неки фотографи, оно, ја сам имао обичај да кажем викенд фотографи, дођу у суботу и недељу да сликају, па оду, тако да нису систематски то радили и тражио је да га негде поведемо да нешто види, да сними. Дан пре тога је ваљда пао водоторањ. И ми смо дошли на ту позицију према водоторњу, ја сам овако стајао са апаратом, он је био иза мене, био је нижи и мршавији, нормално, њему је вирила само ручица овако овде, неко се ваљда вратио назад на тај водоторањ, опалио два снајперска метка. Кома су намењени не знам, али су завршили у тој његовој ручици и рука му је ту изломљена на два места. «Штука» је био са нама, вратио нас тамо и «Штука» нам је указао прву помоћ и то имам у серији снимљено када «Штука» њему превија руку и извлачи га са тог места. И касније сам, да и касније смо ми ту репортажу не знам на који начин, објавили у париском «Фото»-у и целу причу тога и онда је у тексту се појавило, писало је: «српски војник, име, презиме, Штука, указује помоћ фотографу АП», јер то није наша агенција, је ли, изашло је хрватски војник «Штука» помаже том фотографу, онда смо ми преко адвоката Анђелковића писали том, тражили исправку, нормално, као и увек у новинама изађе мали текстић, исправка без слике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Дуловићу, «Штука» Вас је то јутро, Вас и њега, а то што тврди «Штука», превезао до болнице? Одвезао до болнице?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Може бити. Може бити, то не знам тачно ко ме одвезао до болнице, јер ја сам ноћ провео у Београду и ујутро дошао поново у Вуковар, значи, нисам био у току ноћи. Чим је завршила предаја, ја сам отишао за Београд, јер је то тада било проблем емитовања слика, није била дигитална технологија, него аналогна, па док направите слику, па док се то врти на цилиндру, то тако иде та процедура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте отишли за Београд 18. увече?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесте у Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18. увече?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, код своје супруге, кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сутрадан?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Сутрадан сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан сте се вратили, 19-ог?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јер сам знао, ако се не вратим, да нећу више отићи на ратиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам говори што надимак «Камени»?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Камени је био ваљда командир те добровољачке јединице, не знам шта је био, али ја сам код њега, сада ја не знам је ли то његова кућа, а не, то је Станкова кућа, заправо Станковог таста кућа, не знам ни ја чија, али знао сам га, како да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли његових фотографија у Вашем архиву?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Имам свих, побогу, није један лепши, а други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, Станко, Станко Вујановић?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не знам како се презива, знам да је био таксиста ваљда, има супругу Наду и ево баш сам сада у ходнику, неко рече да је то њихово дете, коме сам ја млеко доносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуб Вујовић?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуб Вујовић? Да ли Вам то име шта говори?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, да и њега сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате и њега?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Знам њега. А онда, капетан Катић, и свадбу сам његову сликао у разваљеној цркви са сестром, ваљда има нека певачица Каран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То касније?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Касније, да све је то. Ја сам то пратио целу годину дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате и њихове фотографије из тог времена?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајора Катића, тог, али из овог времена, не овог са свадбе?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Они су били јединица са устројеним редом рада, знали се где иду и када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, када рекосте јединица са устројеним редом рада, да ли знате каква је то јединица, је ли то ЈНА, шта је то?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Пазите, тешко је то сада објаснити, а ево зашто. Тешко је када Ви дођете на једно место и видите да народ једино види спас у том Дунаву и да пређе на другу страну са скелом или како било и та фамилија која шаље ту децу и жене, остају рецимо у Борову селу да се боре, Ви када дођете са стране, не можете тврдити, они бране нешто, имају куће своје, имају, знате. За мене је то било некако, цела грешка у том рату је било, што нам нису дали да будемо на обе стране. Е, онда би могли направити паралелу па рећи, овај је ваљао, овај није ваљао и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, ако имате сазнања те врсте?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то јединице?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја сам по природи такав, да сам сазнао да ће се нешто десити, ја не бих присуствовао томе. Али, нисам ништа имао никаква сазнања да ће се на тој Овчари нешто десити, закleo сам се и стварно можете мислити тај Неметин је настао много касније, та прва размена, на размени је докторица Босанац чекала те борце, не знам ко је био, знам да је размењена та «Манда» о којој је толико фаме било, па како су, ако су неког убили, али не, не, стварно ништа нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, разумем.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: А друго, те приче, рекла-казала, не знам како могу ствари да се базирају уопште на томе. Постоји само оно: видео сам, нисам видео и готово. Ако сам видео, а немам фотографије, онда сам глуп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо, господине Петернек, имамо четири хиљаде фотографија.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Слушао сам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око четири хиљаде фотографија ископавања гробница, гробница је ископана.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја признајем да је он бољи фотограф од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гробница је ископана, лешеви су ископани.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Гробнице, то је све касније било, рекао сам да сам хтео и ја, а да ми нису дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, господин Дуловић тврди, да су буквално тај дан, тај дан када прича о овоме што сте рекли да је апсолутно нетачно, да сте Ви томе присуствовали, да су тај дан сви о томе причали, шта се десило у току ноћи, сви су знали, сви су причали о томе? И новинари и тако даље, да су сви знали, једноставно се пронело тако, чак да су неки покушавали да оду на Овчару, да фотографишу?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, ја бих то прво урадио. Ја бих тражио везу да одем тамо и да то снимим, то не би могло да ми промакне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам каже господин Дуловић, Ви кажете да сте знатно касније чули за тако нешто. Добро. Питања. Питања, молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Говорећи о Јовану Дуловићу, том новинару, он је рекао да је срећан што нема ништа заједничко са њим. Је ли он у сукобу са њим, са тим Дуловићем био или је сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Је ли да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, наравно.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нисам ни у каквом сукобу са њим, али ми се не допада неко да прави своју популарност на туђим мукама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Осим добровољаца, за које каже да их је пратио и фотографијом овековечио, и споменуо је да зна и Станка и Мирољуба, да ли има фотографије њихове из тог времена, односно да ли поседује фотографије и неких других припадника неких других јединица, осим добровољаца?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Како других јединица? Ја знам да је тамо била прва гардијска и знам да су били добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте заиста рекли да имате фотографије свих тих људи?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: И добровољаца и војске и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И војске?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нисам ја ту правио селекцију. Поготово што је то било једно шашаво време, стављали су свакакве шешире на главу и тако даље, врло интересно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А да ли има ту сада код себе фотографије, да видимо на исти такав начин, као што смо видели малопре?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Немам, а то што сам донео можете видети, а остало нема потребе, нити ја желим да показујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Из којих разлога не жели да нам покаже те фотографије?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ево зашто. Ја сам изградио своје име, као и сваки адвокат што има своје име и ја то име да прљам не желим. Сlike су у реду, али Ви морате мени дати неки налог, нешто опипљиво, све може да се прегледа, али не на овакав начин. Ја желим прво да се установи, да ли новинар мора да приступи овом суду, то сам рекао на почетку? Не мора. Светска организација га штити да не мора. Зашто Ви хоћете слике да гледате? Зашто? Само из тог принципа сам против тога. Не зато што кријем нешто. Ево Ви лично дођите па ћете видети, показаћу Вам све. Дођите лично, све ћете видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Браним своју професију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, једино из тих разлога Ви одбијате да пружите те фотографије?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ничију фотографију која би у том смислу што Ви кажете, убијање, Овчара, ово-оно, али зато, ме јако чуди, Вас ништа друго не занима. Ево, ово је прва фотографија и прва крв која је пала код Борова села. То Вас не занима. То Вас не занима. И то је приликом допремања хране војницима тадашње ЈНА, где је у тенку био и Македонац и Србин и Хрват.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Петернек, ми знамо шта нас овде занима, а шта не. Ваше је да нам кажете, да ли имате те фотографије из тог времена, знамо ми зашто Вас то питамо, рекао сам Вам, чак сам Вам и објаснио, не морам Вам објашњавати због чега нас занимају фотографије из болнице, људи тамо збринутих и тако даље, ни то не морам да Вам објашњавам. Претпостављам да знате зашто је то све за нас интересантно. Но добро, одлучићемо ми о томе шта ћемо са тим радити. Даље питања молим за сведока?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Сада не знам да ли ће да одговара, пошто то сматрам неком професионалном тајном. Када се вратио 19. из Београда назад у Вуковар, са ким, којим превозом и када је стигао у Вуковар? То, те вечери?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То се не сећам, можда и својим колима, можда Живковићевим. Тај Живковић, обично ме он возио, па да је носио телевизији материјал, па да сам ја отишао са њим у Београд и ујутру се вратио. Нису војна, није војно возило и није од територијалне одбране возило. Значи, приватним начином сам дошао.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли се можете сетити времена дана, 19. отприлике када сте се вратили, јер Вама је било важно да наставите са тим фотографисањем?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Дабоме, дабоме, дошао сам ујутру и ишао сам право пред болницу. И рекао сам шта је пред болницом било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада да то разјаснимо. Нисам сигуран да Вас добро пратим. Рекли сте да сте се 18. увече вратили за Београд? Преспавали сте?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Након предаје оружја отишао сам у Београд да емитујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И преспавали сте у Београду?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ту сам прспавао код куће и ујутру сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан ујутру сте се вратили из Београда?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: И пре подне сам провео пред болницом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре подне сте били пред болницом и пре подне је Шљиванчанин пред болницом са тим?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То не знам, то сам видео на телевизији, када он са њим разговара, али сам то из Црвеног крста видео, ту слику са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то би по Вама сигурно био 19?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не може бити другачије, не верујем, цео дан ја нисам могао остати у Београду. Поготово што имам на уласку у Вуковар, на слици једног војника или резервисту, носе у рукама онако, придржавају шлем и нога му, стопало расцветано од мине на коју је нагазио. Значи да је морало то јутро да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Пошто је он фотографијама бележио и видео?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, фотографијама.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је тада направио, рецимо, фотографије Шешеља, Аркана, Хаџића или неког из руководства САО Крајине и ако јесте, ког дана, да ли је неком састанку присуствовао, да ли је и то фотографисао?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Све сам фотографисао, нема државника кога нисам, али те датуме, то немојте тражити од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ме је ово подсетило питање пуномоћника, господине Петернек.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Шешелј је два пута колико ја знам долазио доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према неким нашим сазнањима, произашло би да се, да ли 19-ог, да ли 20. сада нећемо да расправљамо о датуму, одржава нека седница Владе САО, како се звала, Славонија, Барања, западни Срем или тако некако, на Велепромету, на челу са Гораном Хаџићем?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нисам био, нити знам да се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, нисте знали за то?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нисам био на тој седници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нисте знали, онда је претпоставка да нисте ни фотографисали. Даље молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је касније чуо за овај злочин. Када, када касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да је то било знатно касније.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Рекао сам да је то било већ време Клајна и рекао сам да је то било означено са жутом оном траком и да ја нисам могао да приђем томе да то снимим. Тада сам сазнао. Јер ја чим нешто сазнам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знам ја када је дошао Клајн, не знамо ми овде.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Како не знате? Постоје књиге, постоје документи, када је дошла управа Уједињених нација. Према томе, зна се и Жак Клајн када је био тамо. Не могу ја тог датума се сетити. Седамдесет две године имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петернек, евентуално године, ово је 1991?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не сећам се да је била та седница, прво, фамозна о којој причате, а друго, не сећам се тачно када је то речено, можда бих могао у архиви да нађем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од кога је сазнао за то, шта је сазнао?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Знали смо сви, то се знало, Уједињене нације су почеле то да откопавају и то су знале све штампе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, дакле, тада када је штампа почела да пише о томе?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да су ту убијени људи са Овчаре, ето то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Који људи?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не знам који.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте то чули, који?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нисам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И ко их је убио?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, да ли је он видео евакуацију из болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Рекао сам да нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није видео? Добро. Да ли је ту негде око болнице или Велепромету, да ли је видео Жељка Ражнатовића – Аркана? Његове борце?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Тада не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте их уопште видели у Вуковару?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Аркана?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Видео сам на разним ратиштима и видео сам га и у Борову селу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питам у Вуковару.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, нисам. Ја колико знам, ако хоћете баш, али то су опет приче, био је код, с оне стране Осијека, како се зове, онај, то најближе место Осијеку, где је после аеродрома Осијечког, Тења, ако хоћете баш, ту сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, да ли се сећа некога по надимку «Брада»?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не. Можда га и знам, али се не сећам.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Говорићу о сарадњи добровољаца, територијалаца и војске, сведок је једног тренутка рекао да су са командом гардијске јединице сачињавали планове за даља борбена дејства. Ко је сачињавао планове? Да ли има сазнања о томе, ко је?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, команда, али знам да нису никада ишли сами, оно, да освајају територију, то је увек било синхронизовано са војском, ваљда постоје састанци којима ја не могу присуствовати, да се договори шта је сутра план рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја само ујутру сазнам, идемо ту и ту, онда идем и ја да сликам.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, питања? Колеге браниоци? Аха, пардон, колега Баровић, извињавам се.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ви сте правили фотографије свих тих дана, новембра месеца 1991. и на њима су очигледно многи који су учествовали у оружаном сукобу, али и многи цивили. Ја бих само скренуо пажњу да се овде поступак води због тога, што су неки оптужени за убиство 192 идентификована лица по оптужници и има више од стотину који нису идентификовани и воде се још увек као нестали. С обзиром на Ваш став према могућности показивања фотографија, да ли је противно Вашем ставу да те фотографије предочимо пред судом, да их Ви дате суду, где се виде цивили, а где се виде и униформисана лица, јер би то помогло у расветљавању злочина, а можда и у проналажењу људи који се воде још увек као нестали. Да ли би тај моменат помогао у Вашем ставу према професији?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја не бих учествовао у томе, док се званично не установи да у овој земљи суду и судским захтевима подлеже човек новинарске професије и то страни дописник, јер ја сам дописник «Сигме» био задњих шест година, молим Вас.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Немам других питања, пошто је ово било оно претходно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Колега Калањ.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: (бранилац Милојевић Предрага, зв. «Кинез») Сведок је навео случај Милојевић Предрага и назвао га националним херојом. Да ли сведок има још неких других запажања у вези понашања Милојевић Предрага током трајања борбених дејстава, односно господина Петернека и његовог виђења овог човека и осталих лица, која је он малочас набројао?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, ја имам јако много фотографија, где он активно учествује код таквих слика, пребацивање тих људи из подрума преко тих кровова за време пуцања, уствари, а сада ко су то, да ли су то Хрвати или Срби, мислим да је више било Хрвата по тим подрумима, али добро, било је и једних и других, ја то не знам. Према томе, помагао је, сада да ли је убијао, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, добро. Разумели смо, разумели смо.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: У односу на ова остала лица, пошто сам бранилац и «Каменог» и «Цеце», да ли нешто може рећи у вези њих? Ако се сећа неког детаља, њиховог односа, њиховог понашања, као војника, да ли је то била исправна војска или?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не знам, они су, ја лепо поново Вам говорим, све је то било у садејству са војском, уствари. Мислим, то заузимање и то. Ја се сећам и Шљиванчанин са командантом, то имам снимљено, хрватске одбране, ја не знам, како се зове «Јастреб», не знам шта је био, разговара са њим и наговара га да се преда, да се не би даље рушило и тако даље. То сам, рецимо, исто видео. Многе ствари сам ја видео, али нису предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: И друго, врло добро се сећам, рецимо и ситуације једне када Шешељу један од тих команданата војних, сада ја не знам, да ли је то био, али је виши чин, вероватно, где му каже: «морам Вам признати да су Ваши борци одлични», а Шешељ, као из топа му одговара, оно како он: «овде нема наших и ваших, ово се све бори под ЈНА». Ја Вам само говорим што сам чуо и видео.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Према томе, код мене нема измишљања.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Још једно питање, ако ми дозволите. Да ли је пре данашњег дана, неко од стране полиције или, пак, других органа гоњења, тражио од сведока фотографије на увид о којима данас причамо?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја сам имао само, да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Сада сам имао овде само разговор, био је овде господин по имену, је ли био неки Алимпијевић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алимпић, судија, истражни. Да?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Он ме једном позвао, ја сам дошао, то сам баш имао са бета зрацима контролу скелета, да рак није поново негде пошао, ја сам дошао да се извинем да не могу доћи на тај разговор и он је телефоном онда разговарао са мном и рекао: «ја сам размишљао да Вам пошаљем ове наше органе да Вам узму архив». Ја сам рекао, кажем: «то би баш било дивно, само ми реците на време да знам да зовем фотографе других агенција да сликају са чим се бавите». И није ме више звао, рекао је да му ја не треба више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања молим?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања. Хвала.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине председниче.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да ли бих могао воде добити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Само промените ту чашу.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Могу да наставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја овде имам три фотографије, од којих смо једну малопре видели, две још нисмо видели. Ја бих доставио ово као доказ, а да се господину Петернеку предоче и да видимо његов коментар, а ја ћу иза тога имати пар питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте прво да погледамо. Документ камера? Да прво погледамо. Молим режију да. Ево режија већ реагује.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Где ја видим слику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снежо, проверите да ли је укључен монитор.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Аха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате сада фотографију?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ово је, са леве стране, да ли је то «Штука» или није, не знам, а овај се звао исто нешто егзотично тако, да ли, није «Кина», или нешто, не знам како, а ово сам ја у средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У средини сте Ви, претпостављам?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, јесте са фотоапаратима, да. Мислите да је то срамотно или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је «Штука» са леве стране?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Изгледа да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај је височији, Вама са десне?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, овако када гледам са десне, а овај, не могу се сетити како се зове, овај са кокардом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, мени је са десне. Да, јесте то сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада, са овим белим повезом око главе?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је, изгледа, «Штука», али ми нешто млађе изгледа, шта ја знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок може да се изјасни, када је настала та фотографија?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, не. Чињеница по амбијенту овом окол, изгледа је то Петрова гора, да је то почетак тих операција које су биле, ја мислим, не могу, не могу, слагао бих.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се сведок можда може сетити, да ли је овај изглед «Штуке» на овој слици, уобичајен изглед?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па није он рекао да је то «Штука», он је рекао да му изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изгледа, изгледа «Штука», изгледа «Штука».

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то лице које изгледа Штука, стално тако изгледало? Надам се да се колега Тужилац неће противити том питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не знам, ја бих морао моју документацију портрета њихових, да ли сам њега сликао или нисам, али ја сам баш водио рачуна, рецимо, ово, ово је један активни војник, мали који је једва говорио, крклао и ја када год га сретнем живог, мени је било задовољство да га загрлим и да га охрабрим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заиста, ако сведок није сигуран ко је на фотографији, онда не можемо му постављати таква питања.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не могу се заклетити.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можемо ову другу да видимо, ову коју нисмо гледали?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, то је «Кина».

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, ову смо видели већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо видели, да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: А и то, дабоме, и то је у каталогу исто, то није никаква тајна.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можете ли нам рећи, ко се налази на тим фотографијама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да видимо.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја мислим да се зове, али то је сада опет, мислим, «Маре» можда или тако некако. Не знам. Не могу гарантовати, та имена памтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме говорите?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: О овоме који је са «Кинезом», са «Кином».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је «Кинез», ко је?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: «Кина» је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо једног човека са капом, пушком и другог без капе?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Чекајте да Вам кажем. Овде су се на том месту сликали сви и од «Би-би-си»-ја новинари и странци и сви, јер је овај споменик био овде изрешетан, видите, из НОБ-а и пао доле и овде су се сликали као нови победници, према томе, па то би ова слика била исто.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је насловна страница «НИН»-а.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, то је «Кина», онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Овај други не знам да ли је «Маре» или ко, не знам како се зове.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок познаје Марета, уопште, да ли га познаје?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, познајем ја све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, господине Петернек, окрените се према микрофону и нама причајте.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Свих се сетити ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли, с обзиром на амбијент, се може одредити, барем отприлике, када је снимана та фотографија?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, та слика је и то сликање је настало ту, тих дана, првих дана уласка унутра, ако не чак и првог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова, ова, ова што имамо сада на монитору?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, то је тих првих дана снимано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првих дана по завршетку операција у Вуковару?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, јесте, па да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром на то, да у «НИН»-у кога ја овде имам и са којег сам скинуо ту фотографију, не можемо баш све да видимо, претпостављам да господин Петернек има оригиналну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате квалитетнију?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ставите под ово ваше чудо, да то разјаснимо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање је, да ли, само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је квалитетније.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли са ове фотографије видите нешто карактеристично на «Марету»?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да је рањен.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да је рањен?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е да, ту се сада види и тај споменик.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је сада квалитетније.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Види се рупа на споменику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Приложите, колико три фотографије, браниоче, је ли тако? Приложите ово судском спису ове три фотографије. Даље питања, молим?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Сведок је данас говорећи о лицима која познаје, уствари, о надимцима тих лица, прво рекао за надимак «Ђани». Интересује ме да ли сведок може нешто ближе рећи о лицу које носи тај надимак?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Могу рећи само колико се сећам, да је носио, да ли је то личка или каква је то капа, она, овако округла са оном кићанком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са кићанком оном?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесте и ево га овде на тој слици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да господин Ђанковић, браниоче, нема ништа против да видимо ту фотографију?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Не, немам ништа против.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петернек?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Хајде, ево ставите. Ово је веома мучно.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Мене интересује, да ли сведок нешто зна о «Ђанију», нешто више?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је та, само моменат.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ево та, то је опет «Кина».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са шлемом?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде се баш не види.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: А овај је исто, наводно, дошао, да је био рањен, па су се тог дана срели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види се баш најбоље.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Тако ја знам и такав је потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, кићанка, па овде се баш то и не види.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, не, иначе, мислим да је носио, ето.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Немам других питања. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ко од оптужених? Пардон, колега Бојков.

АДВ. АЛЕКСАНДАР БОЈКОВ: (бранилац Слободана Катића) Сведок је рекао да је сликао свадбу Слободана Катића. Где је била та свадба?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Боже драги, свадба је била у цркви, где може да се венчава.

АДВ. АЛЕКСАНДАР БОЈКОВ: Да ли је то било у Вуковару?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је у Вуковару, у цркви. Ево Вам слика, опет. Ништа нема напамет, ништа нема, нема никаквог фолирања.

АДВ. АЛЕКСАНДАР БОЈКОВ: Да ли може сведок да каже, када је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, то је било после.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Знам анегдоту да сам дан пре тога, седео са попом код њега у кући, да смо пили ракију, да је долазио овај да се крштава, онај, кажем: «попе, враћају се вери», а он каже: «е мој Томо, помодарство», и сада ту на овом венчању, види се како се поп окренуо и смеје мени, јер је схватио да ја гледам како он објашњава њима шта да раде у цркви.

АДВ. АЛЕКСАНДАР БОЈКОВ: Хвала лепо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Вујановић. Желите и Ви, господине? Господин Вујановић, прво. Молим режију да на мониторе врати снимак из суднице, не треба нам више документ камера, за сада. Кажите, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је неком приликом боравка у Вуковару фотографисао господина Шешелја?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Којом приликом, ако може да се сети?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Обилазио је баш ту снајперску линију на којој сам сликао ову слику коју сте сада задњу гледали.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте га фотографисали можда ако могу да га подсетим, господине председниче, када се једном приликом умивао?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И ко је на тој слици?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: И љутио се, као, не могу од тебе да живим, ти све видиш, било је рано ујутро, ја сам га затекао како га полива један од тих бораца.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је то можда био «Ћапало»?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесте, тако се зове.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, господин Дуловић каже да је то био неки Лопина са Чукарице?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, не, не, постоји слика и нема говора, Шешелј још се окренуо и рекао: «од тебе не могу да живим и ујутру си ту».

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел било неког лоповлука тамо, јесте Ви видели да се носи нека бела техника, што каже господин Дуловић?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Чега?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нека бела техника, телевизори, јесу то вукли масовно добровољци и мештани?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То мене није занимало, овај рат је уопште цео по свим републикама био такав и све су стране то исто тако радиле, вероватно, богатели се и шта ја знам. То ја не знам, то нисам видео. Заправо, нисам учествовао у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте учествовали, да ли сте видели? Господин Дуловић прича о одељењу беле технике, одељењу за жуто или како већ говори?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја то не знам, ја то да знам, ја им млеко не бих носио, сигурно, за децу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се господин Дуловић кретао исто као и Ви, на првим линијама, одмах иза бораца?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, искрено да Вам кажем, нисам га виђао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја знамо само да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, хвала, довољно ми је. Да ли познајете Срђана Сулејмановића?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Како да не, он је сада, он је био шеф овде фото-одељења агенције европске прес фотографије «ЕПА»-а и сада је тренутно премештен у Париз, исто у агенцију «ЕПА»-е.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се сећа господин Томо можда да је он спавао заједно са Вама код Пајића?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не сећам се више, стварно се не сећам, вероватно да јесте, ја сам се са свима дружио и нисам био.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје моју Наду, супругу моју?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Како да не, побогу, па и Ви се ваљда сећате када сам млеко доносио.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја се сећам, али не смем да кажем, све.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Зашто не смете да кажете? Истина је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па и доручковао сам код Вас. Па ако сам доручковао код Вас, било је ред и ја нешто да донесем, то је леп обичај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Пошто је она овде једна од оптужених за убиство?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је она имала какво наоружање, јесте приметили?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Она је била домаћица у кући, колико сам ја видео, а шта је било касније, не знам, заиста. Ја док сам је сретао, била је у кући.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје Драгицу Мастикосу?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Кога?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Мастикоса Драгица?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, јел има неки недимак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољка Даца?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Даца, Даца?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Знам само, не, не сећам се, глупо је да нагађам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Када сте причали о обележјима, знамењима, да су се стављала друга уместо петокрака, да ли је те војнике неко терао на то?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, једноставно носио је ко је шта хтео. Ја сам малопре рекао да је митраљезац за памом на тенку, сликао сам га у великом црвеном сомбреру кога је негде нашао, према томе, то је било тако.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ово спомињем, зато што господин Александар Васиљевић каже да су то мештани терали људе да носе друга обележја, зато Вас питам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, само питање, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да одговорим на то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је коментар, то је коментар господина Вујановића, није питање.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ако се не варам, ако сам добро чуо, да су се тамо носиле и бабе и жабе, изгледа, униформе?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Шта су носили?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Униформе, и баба и дете и сви који су могли?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесте, јесте, ја сам направио ту серију слика, старине се звала, где сам сликао само те старце, био је, сећам се један са белим брковима, великим, али не знам им имена.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли то значи, и ови који нису учествовали у борбама да су носили униформе?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је једноставно била територијална одбрана и то је, мислим, сви су ту били у униформи, сви су били под територијалном одбраном, то је старо устројство оне Југославије.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, не могу да схватим да је територијалац био од 70 година, колико сте рекли сада?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, јесте, ја Вам кажем, да су то старији људи, а шта су радили, да ли су гулили кромпир у кухињи или су ишли на други задатак, али било је, народ је био мобилисан, заправо, сам се мобилисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате старешине те територијалне одбране, да ли знате кога од старешина, господине Петернек?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, то је тешко, о томе се није причало, они су сви ишли овако, заједно су били и то је, па и овај «Кина» је ваљда имао неки чин, шта ја знам, или је ставио тај чин реда ради. Мислим да је имао ону месингану са две црте, не знам, једноставно на то не могу одговорати, то не знам. Ја сам радио свој посао и нисам улазио у њихове, нити сам желео да будем и једног тренутка, да кажу шпијун или нешто.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте чули да је Шешелј можда хушкао добровољце и мештане на неки злочин?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не. Испричао сам онај догађај, то је кућа до Ваше куће, када му је тај официр, виши рекао: «борци су Вам одлични», а он одговорио: «све је то под командом ЈНА». Ето то знам, за то могу да кажем, зато што сам мојим ушима чуо и видео их ту пред собом, а чим неко други дође па ми нешто каже, прича је било, баронских.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли зна како је настала слика мене и моје сестре, заједно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви уопште знате за такву неку фотографију?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Где је та слика?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Где је та слика?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, у доказима, ту код судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има једна фотографија господина Вујановића са његовом сестром. Очигледно Ви не знате за ту фотографију?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам ли ја сликао то?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, зато питам, ако може, господине председниче, да покажете, можда се сети?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Молим?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли може да се покаже слика?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, наравно, да може, можемо пронаћи.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да ли сам ја или нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Да ли се сећате да ли сте фотографисали господина Вујановића са његовом сестром?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ма, све сам их фотографисао, људи, не постоји неко кога нисам фотографисао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Док пронађемо то.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се сећа, где је настала та фотографија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не знам, не видим је. Покажите ми је, па ћу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, полако само.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јер, знам амбијент, знам све. Многи су и тражили да их сликам, за успомену, свашта је ту било.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте долазили на прославе ослобођења Вуковара, 18. новембра?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам, јесам. И тада је настала слика, за коју ми нико не би веровао, али је била новинарка са мном, па је потврдила, ево овај, то је сада једна овако историјска слика Вуковара, на којој се види сав ужас и све страхоте.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је онда то датум коначног ослобођења Вуковара?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Молим?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је то датум ослобођења Вуковара?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Који датум?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: 18. новембар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли за 18. новембар?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Чекајте, станите сада мало. Нисам рекао уопште 18, него сам рекао, ја сам сликао 21. ово и 20, та два дана, а почело је већ оно вађење из подрума и спашавање људи, 17, а предаја оружја је била 18. То је само по овоме како сам слао слике «Ројтерсу», по томе знам, то иначе, одакле бих се сетио, не би ни то знао да Вам кажем.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, значи, то је и крај рата, 18. је ли тако?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је крај рата, онда почиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знамо сада, нема потребе да прецизирамо даље на ту тему.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, господине Вујановићу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Само да га питам у вези фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, док пронађемо, наставићемо ми саслушање сведока, па ћемо га питати када пронађемо фотографију, показаћемо је сведоку.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, ја да га питам, не Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не можемо сада чекати, господине Вујановићу, не можемо сада чекати да се то пронађе, а дозволите ми да ја то питам, уместо Вас. То јест, када је настала, ако је његова. Милојевић?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Желео бих прво да поздравим господина Петернека и само једно питање имам. Да ли се господин Томислав Петернек сећа датума 19-ог, када смо ја, «Камени», «Цеца» и он кренули према граду и да ли се сећа на Олајници ископавања оружја које сам ја вршио, јел то постоји у опису?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То тврди господин Милојевић, господине Петернек, да сте Ви са њима били тамо на Олајници када је ископавано неко оружје?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Јесам, када је то оружје вађено и сви смо гледали са стране и коментарисали шта може њему све да се деси, јер је то било скроз ограђено, колико се сећам, са неким плинским боцама, па смо сви мислили да ће то да експлодира и тако даље. Је ли то то?

ОПТ. ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Још само једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само да сада нешто рашчистимо са господином Петернеком. Ако је то било, кажете јесте било, е сад, да то повежемо са болницом. Пре подне сте, рекосте у болници и рекли сте да сте се 19. изјутра вратили из Београда и одмах отишли у болницу, па сте били тамо испред болници, у болници, е сада, када је ово, после тога, тај дан?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ово је изгледа пре одласка у болницу, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је пре него што?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја не знам тачно, мислим тешко ми је сада да повежем те датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тај исти дан?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Био сам и на једном и на другом месту, да ли је истог дана, вероватно истог. Било је овога, знам сада када је то било, станите. Ево, било је тачно 21. новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То када је вадио он те, ту где су те боце биле, је ли тако то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему то знате, по чему то знате, господине Петернек?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па знам по слици овој, где излазе људи из Вуковара, из тог горњег дела Вуковара, ка болници, из тог дела Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па би то било по Вама 21?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То је тешко сада те датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господин Милојевић тврди нешто друго, он тврди да је то било 19.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: По њему, када је онда пао Вуковар, када се ушло у Вуковар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18. Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли се сећа, да ли је ту било дечије игралиште и шта је нађено тамо све, када сам ископавао то?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Нека гомила, то је био неки, једни су говорили да је игралиште, једни да је то неки бункер, да је то нешто било, шта ја знам, али чињеница је да је то била нека расута маса, да ли песак, да ли мекана земља и знам да је у једном тренутку он упао унутра, где смо сви, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: И још само једно питање. Да ли господин Томислав Петернек може да се сети, пошто је провео доста времена тамо, да ли сам ја на било којој фотографији и да ли ме је икада видео у неком комбинезону? Пошто сам ја био специфично обучен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има фотографије, како сте Ви.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не, не, само имам ту забуну око тог чина, да ли је носио две тарабе те месингане или није. Али је био увек у тој беретки са том петокраком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милојевићу, ја бих Вас питао, пошто сте већ ту, да ли сте Ви неспорно на овим фотографијама које смо видели данас?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је са Вама на оној фотографији, јако се лоше види лик, унутра зграде?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: То је «Ђани» био, та фотографија је настала, ја ћу Вам казати, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: 13.11. је настала та фотографија, то када је рањен Јосифовић Гута, па је јављено тада и «Ђани» је дошао и јавио ми да је «Гута» рањен, на конгресној школи су борбе биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је на фотографија са Вама код овог порушеног споменика?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: На споменику смо ја и Љубоја Маре, на фотографији, та фотографија је настала 19. или 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НН: (02.38.) Ја се извињавам судија, за мене је остало нејасно, тај датум, да ли је 21. или 19, везано за откопавање овог оружја, па ако може само нека се коначно изјасни, везано за исказ сведока?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ја то тачно рећи не могу, под заклетвом сам, и ја тај датум тачно не могу да одговорим.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ја ћу да помогнем господину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Покушаћу да помогнем господину Петернеку. Тада смо кренули ја, «Камени», он, «Цеца», с тим што је господин Новак Живковић отишао са Шњиванчанином према болници, а Ви сте остали са нама код Олајнице, када се то десило, то значи да је то било 19.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То може тако да буде, то се уклапа, то сам ја и малопре рекао, да је ово било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, господин Љубоја. Ево сада ћемо Вам господине Петернек, показати ову фотографију коју је тражио оптужени Вујановић. Молим режију да опет врати слику са документ камере.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да, то су њих двоје, можда сам чак ја сликао, то ми овако изгледа, иако пише овде Жикица Јовановић, значи да ипак нисам ја снимао. Да, да, да, Жикица Јовановић, он је био тамо цело време, он је био са Дуловићем. То је његов фотограф био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није Ваша фотографија, према томе, беспредметно је питати сведока, када је настала и тако даље, господине Вујановићу. Оптужени Љубоја?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Добар дан. Ја бих замолио господина Петернека да се окрене и да ме погледа и да каже, да ли може да се присети ко сам ја?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да се окренем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Како да не. Шта да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Ко сам ја?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: «Маре», ваљда, не знам Вам имена више.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Добро, да ли сам ја тај човек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По надимку, по надимцима? Да ли евентуално можете да се сетите тог лика?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Ово си ти снимљен.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Само сам то хтео.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: То си ти са њим.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Хвала Вам, господине Петернек.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Петернек, ево сада дозволисте ту могућност, да је то било пре болнице, да су ту «Кинез», «Цеца», на Олајници?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Мајор Катић»?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Знам «мајора Катића», али не знам да ли је био и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да сте били касније?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Па, не могу то, то бих морао архиву да узмем и да прегледам и да пребројим ко је све био тада тамо, иначе, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се евентуално сећате кога од ових људи «Кинез», «Маре», «Цеца», «мајор Катић», тамо испред болнице?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Испред болнице? Да, да, и од њих су били тамо, само не знам тачно који, али били су и од њих и војска је била, али ту је држала војска

болницу затворену и није дозвољавала да се уђе, то је био велики притисак новинара и фотографа и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Замениче, желели сте још?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Само једно питање. Видим да се јако добро сећа, истина по надимцима неких лица, рекао је прво да су то добровољци, после се испоставило да познаје неке који нису добровољци, је ли, да ли зна за име Вујо Златар?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Како, Вујо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато име Златар Вујо? То Вас пита заменик.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Можда га и знам, али ја се не сећам тог имена. Ништа ми не значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите, господине Петернек?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Немам ја ништа, само да се не враћамо на онај мој први став, био сам сада и никада више, можете ме само привести полицијски, то знајте, сигурно.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Не тражим ништа.

Сведок трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Петернек, можете ићи.

СВЕДОК ТОМИСЛАВ ПЕТЕРНЕК: Молим. Пријатно свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је било за данас планирано. Сутра ћемо наставити у 9,30 сати.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА